

genç SOSYALİST

15 GÜNLÜK SİYASİ GENÇLİK GAZETESİ
15/12/1976 7
250 kr.

"Gençlik,öğrenci gençlik ve bilhassa işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir." lenin

FAŞİST SALDIRILARA KARŞI

ORTA OĞRENİM GENÇLİĞİNİN MÜCADELESİ YÜKSELİYOR!

■ Gençlik ve Enternasyonalizm ■ Maoculuk ve Gençlik

Diyarbakır Üniversitesi Fen Fakültesinde Boykot !

D.Ü. Fen Fakültesi öğrencileri akademik — demokratik haklarını almak için 16-Kasım günü süresiz boykota girmişlerdir. Öğrenciler okulun açıldığı ilk hafta içinde bir forum düzenleyerek, okulun sorunlarını dile getirmişler ve akademik-demokratik haklarıyla ilgili 5 maddelik bir öneriyi dekanlığa vermişlerdir. Önerilere dekanlıkça bir çözüm getirilmemiş ve öneriler geri çevrilmiştir. Bunun üzerine 16-Kasım günü yapılan forumda süresiz boykot kararı alınmıştır.

D.Ü. Fen fakültesi devrimci öğrencilerinin 5 maddelik önerileri şunlardır.

1) Ders yapacak dersane, ihtiyaçlarımızı karşılayacak bir kantin ve öğle yemekleri,

2) Gerekli bölümlere mühendislik hakkının tanınması,

3) Gelecek yıllarda okula alınacak öğrenci kontenjanının artırılması ve Jeoloji, Astronomi bölümlerinin açılması,

4) Geçen sene elde ettiğimiz haklarımızdan, bu seneki öğrencilerin de yararlanmaları. (Söz konusu hak, ders geçme sisteminin uygulandığı okulumuzda, ikinci sınıftan sonra konan barajın kaldırılmasıdır.)

5) Derslerimizle ilgili kitap, ders notu ve teksirlerin kısa zamanda ve ucuz olarak temin edilmesi.

D.Ü. Fen Fakültesi öğrencilerinin 16-Kasımdan bu yana boykotu sürdürmedeki kararlılıkları, ne okul dekanlığının çeşitli boykotu kurma teşebbüsleri ile, ne de bir avuç maocu bozguncunun provokatif boykot kırıcı hareketleriyle ortadan kaldırılamamıştır.

Akademik-demokratik haklarımız alınıncaya kadar, tek bir yumruk, tek bir ses şeklindeki dayanışmamızı hiç bir kuvvet bozamayacaktır.

Yukarıda görülen kalorifersiz, sobasız, 3 dersanesi olan bina D.Ü. Fen Fakültesidir.

Kahrolsun bozuk düzenin eğitim sistemi!

Okullardaki polis ve faşist baskılarına son!

Yaşasın özerk üniversite, demokratik eğitim kavgamız!

D.Ü. Fen Fakültesi devrimci öğrencileri

Gaziantep Atatürk Lisesinde Faşizan Baskılara Son !

Gaziantep'te egemen güçlerin beslemeleri faşist komandoların baskıları daha da artmaktadır. Özellikle liselere saldıran faşistler Atatürk Lisesini hedef seçmişlerdir. Açıldığından bu yana doğru dürüst bir öğrenim göremeyen Atatürk Lisesi faşist müdür Mehmet Gürel ve polis'in yardımıyla, süresiz olarak vali tarafından kapatılmıştır.

15.11.1976 günü faşistler Atatürk Lisesine bir saldırı düzenlemişler, devrimci öğrencileri taş yağmuruna tutmuşlardır. Okula gelen polis saldırgan faşistleri koruyup içerde bulunan öğretmenleri ve öğrencileri kız erkek ayırımı yapmadan bütün sınıflara girerek coplamışlardır.. Kız öğrencilerin polisler tarafından dövülmesine karşı çıkan Hayri Gül isimli öğretmen komalık hale gelinceye kadar dövülmüştür. Aynı anda Vali, Hayri Gül'ü açığa almıştır. Polisi protesto için bahçeye toplanan öğrencilere, polis makineli tüfeklerle yaylım ateşi açmış, ancak yaralanan kimse olmamıştır. Polis 17 kişiyi göz altına aldı. Ertesi gün yapılan duruşmada, mahkeme 8 kişi hakkında tutuklama kararı verdi.

21.11.1976 günü öğrenci velileri bir toplantı yaptılar. Olay, çeşitli konuşmacılar tarafından protesto edildi. Netice olarak, öğrenci velileri okulun derhal açılmasını isteyip, okul yanındaki faşistlerin Ülkü kahvesinin kapatılmasını, okul müdürünün görevden alınmasını, faşist provokasyonlara meydan verilmemesi için Valiliğin tedbir almasını isteyerek, toplu olarak Valiliğe ve Milli Eğitim Müdürlüğüne gideceklerini söylemişlerdir.

Atatürk Lisesi açılacaktır. Egemen güçlerin baskıları, bizim Bağımsızlık — Demokrasi—Sosyalizm kavgamızı engelleyemeyecektir.

YAŞASIN TÜM ÇIRAK VE KALFALARIN SENDİKA VE SİGORTA MÜCEDELESİ!

Çorum'da Genç İşçilerin Mücadelesi Sürüyor

İsmail YILMAZ

Çorum'da bir bakır sanayii var. Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasına uygun olarak elbette ki burası büyük tekellerin fabrikaları kadar teknoloji açısından gelişmiş bir yer değil. Teknolojinin geriliğinin sonucu, sömürü de geri ve kaba oluyor. Geri yöntemlerle, güvenliksiz araçlarla yapılan üretim, işçilerin canına okuyor. Orada çalışan genç işçilerle sohbet ettik. Bize dertlerini şöyle anlattılar,

— Adın ne?

— Ümit Acur...

— Kaç yaşındasın?

— 18

— Burada kaç işçi çalışıyor?

— Sanayiimizde çalışanlar; ustalar 25, kalfalar 50, çıraklarsa 15 kişi kadardır.

— Sosyal güvenceniz (SENDİKA - SİGORTA) nız var mı?

— Yok.

— Ortalama kaç saat çalışıyorsunuz?

— Ustalar 9, kalfalar 12, çıraklar 14 saat kadar.

— Ne zamandan beri çalışıyorsun? İşe nasıl başladın?

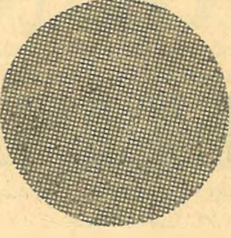
— İlk okuldan ayrıldıktan sonra, başka bir okula devam edemedim. Çünkü, ailemizin maddi durumu iyi değildi. Babam elimden tuttu, bir bakırcı ustasına götürüp, «eti senin, kemiği benim diyerekten» verdi.

— Kaç yıldır bu işte çalışıyorsun?

— Okuldan ayrılır ayrılmaz. Hemen hemen 6 yıl oluyor.

— Çalışma koşullarınızın içerisinde, başka türlü karşılaştığınız

(Devamı sayfa 11'de)

Orta Öğrenim Gençliğinin Anti - Faşist Örgütsel Birliğini Kuralım !

Son günlerde gözle görülen bir olgu ortaöğrenim öğrencilerinde politik uyanıştır. Geçen sene yüksek öğrencileriyle başlayan politik hareketlilik bu sene ortaöğrenim öğrencileri saflarına iyice yayıldı.

Toplumun en aydın, bu yüzden de en politik kesimini oluşturan öğrenci gençlik önemli bir demokratik güç olarak öteden beri gerici iktidarların boy hedefi olmuştur. Ayrıca sosyal-muhalefette önemli yerleri olan öğretmen, memur ve teknik elemanlar da öğrencilikten gelmektedirler.

Tüm bu kesimlerdeki devrimci-demokratik potansiyeli ezmek, yoketmek gerekir. Bu kesimler arasındaki faaliyetler ve bu kesimlere yönelik resmi ve gayri resmi saldırılar yetmiyor. Suyu bendinden kesmek gerekiyor. Suyun bendi de ortaöğrenim gençliğidir, liselerdir, sanat okullarıdır, ticaret liseleridir, meslek okullarıdır, öğretmen okullarıdır, sağlık okullarıdır v.s. Bu kesimi gerici ve ırkçı ideoloji ile şartlandırmak, bu kesim içindeki devrimci faaliyetleri yok etmek, uyanışı bastırmak gerekiyor.

Bu amaçla tamamen faşist ideolojinin yansıması olan, satsata, demogoji ve yalanla dolu, bilimsellikle ilgisi olmayan ders kitapları okul eğitim müfredatına kondu. Bu amaçla bakanlığın emrindeki okul yönetimleri, polisi ve dinci ırkçı şartlandırmalarla beyni yıkanmış faşistleri içine alan üçlü ittifak orta öğrenim kurumlarındaki devrimci öğrencilere saldırmakta, katletmekte, disiplin kuruluna vermekte, okuma hakkını elinden almakta, öğrencilere destek olan öğretmenleri uzaklaştırmaktadır, sürgün etmektedir.

Kaynağını gerici MC iktidarından alan bu çok yönlü saldırı ve baskılar karşısında ortaöğrenim gençliğinin de çok yönlü görevleri vardır.

Birincisi; başta sosyalistler olmak üzere, ortaöğrenimdeki tüm devrimci demokratik öğrenciler; başka halklara karşı düşmanlığı yayan, tarihi milliyetçi efsaneler olarak gösterip, beyinleri bugünkü sömürü düzenini görmemek için ve kendi emperyalizm yardakçısı yüzünü örtmek için şartlandıran, anti-komünizm ve anti-sovyetizmi yayan gerici ve faşist ideoloji ve propagandaya karşı mücadele etmek, sosyalizmin propagandasını yapmak, halkların kardeşliğini yaymak, eğitim müfredatına konmuş ırkçı ve gerici kitapların içyüzünü sergilemek göreviyle karşı karşıyadırlar. Eğitim müfredatına konup ırkçı ve gerici kitapların okunmaması, onların yerine devrimci demokratik öğretmenler tarafından bilimsel dersler anlatılması için çalışmalıdırlar. Faşist ideolojiyi ve yeni ders kitaplarının iç yüzünü sergileyen toplantılar yapmalıdırlar, bildiriler dağıtmalıdırlar v.s.

İkincisi; birçok ortaöğretim kurumu ve yurtlar idare ve polisin desteğinde bir grup faşistin işgali altındadır. Faşist işgalin kaldırılması için ve faşist işgale maruz okulların korunması için sosyalist, ilerici, demokrat öğrencilere önemli görevler düşmektedir. Faşist işgal, yaşanan somut bir olgudur. Faşist işgale karşı en geçerli mücadele yöntemlerini gösterip uygulatmayan çizgi, ağzıyla kuş tutsa öğrencilerin güvenini kazanamaz. Çeşitli çizgileri öğrenci gençlik bugün buna bakarak tanımaktadır. Sosyalist öğrencilerin tavrı ne pasifizme düşerek okulları ve yurtları faşistlere bırakmak olmalıdır, ne de pasifizimle aynı sonuca varan, yılgınlığı yayan, dar, romantik, maceracı eylemler olmalıdır. Her somut durumu en detayına kadar inceleyip, faşist işgale karşı, en geniş öğrenci kitlesinin, ilerici öğretmenlerin ve mahalle halkının desteğini alacak biçimde, en militanca mücadele, yöntemimiz olmalıdır.

Üçüncüsü; sosyalist öğrenciler demokratik öğrenci kitlesine bu saldırı ve baskıların kaynağının MC iktidarı, daha da gerisi tekelci sermayenin en gerici kesimleri olduğunu göstermeli, öğrencileri MC'ye ve hertürlü gericiliğe karşı yükselen halk eylemlerine çekmelidirler.

Fakat bu görevleri ve burada saymadığımız birçok diğer görevleri yapmak ve somut durumun üstesinden gelmek ortaöğrenim öğrencilerinin örgütlenmesi sağlanmadan mümkün değildir.

Öğrenci gençliğin önemli bir kesimini oluşturan ortaöğrenim gençliği de örgütsel olarak dağınıktır. Bu dağınıklık ortaöğrenim öğrencilerinin mücadelesinin zaaflarının en temelli nedenidir. Bir bütün olarak öğrenci örgütlenmesinin önemli bir parçası olarak ortaöğrenim gençliğinin örgütlenmesi, devrimci demokratik öğrenci hareketinin önünde bekleyen önemli bir görevdir.

Ortaöğrenim içerisinde sosyalist, sosyalizme sempatizan, işçi sınıfı bilimini daha iyi öğrenmeleri, sosyalistçe eğitilmeleri ve sosyalist örgütlenmenin, proleteryanın siyasi hareketinin birer neferi durumuna getirilmeleri sosyalist hareketin bir görevidir ve bu görev ancak gençliğin ve sosyalizme sempatizan kitlesinin bu örgüte kazanılması ile mümkün olabilir. Sosyalist gençlik örgütü bu kitlenin sosyalist bilincinin geliştirilmesi, her türlü şoven ve sosyalizm düşmanı şartlandırmalardan kurtulması, gerici eğitim tesirlerini silip sosyalistçe eğitilmesi ve partili mücadele için tecrübe, yetenek ve inisiyatif kazanmalarını sağlayacaktır. Ortaöğrenim içinde mütalâ edilen sanat okulları, sağlık okulları v.b. meslek okullarının öğrencileri mezun olduktan sonra işçi sınıfı saflarına kalifiye ve aydın nitelikleriyle katılırlar. Bu durum bu kesim içindeki sosyalist propagandayı ve sosyalist gençlik örgütlenmesini bir kat daha önemli kılmaktadır.

Ortaöğrenim öğrencilerinin sosyalist ve sosyalizme sempatizan, ileri kitlesinin sosyalist gençlik örgütünde örgütlenmesinin yanısıra, ortaöğrenim gençliğinin sosyalist olanları dahil tüm demokratik eğilimli öğrencileri kapsayan demokratik kitle örgütlenmesi de faşizme ve emperyalizme karşı, dini yobazlığa, gerici ve ırkçı eğitime karşı ortaöğrenim gençliğinin tüm sosyalist, ilerici, demokrat eğilimlilerinin birliğini sağlamak, diğer demokratik eğilimli öğrencilerle sosyalist öğrencilerin kontağını sağlamak açısından gereklidir. Böyle bir örgütlenme sayesinde bir tarafta henüz politik olamamış veya net kararını verememiş öğrenciler, sosyal demokrasinin tesiri altındaki öğrenciler ve burjuva gericiliğin motiflerini üzerinde barındıran öğrencilerin sosyalist öğrencilerle birarada bulunmaları tartışma, eğitim seminerleri v.b. faaliyetlerle bu öğrenciler üzerindeki burjuva, gerici şartlandırmaları silme, onları sosyalizme kazanma fırsatını verebilecektir.

Ortaöğrenim öğrencilerinin demokratik örgütlenmesinin somut biçimlenişi ne olacaktır? Bu öğrenci kesiminde tek tip okul yoktur. Lise, sanat okulu, ticaret lisesi, sağlık okulu, öğretmen okulu, değişik meslek okulları, çırak okulları v.b. okullar vardır. Bu yüzden bu kesimdeki örgüt biçimi karışık bir hal almaktadır.

Ankara, İzmir, İstanbul v.b. büyük şehirler dışındaki il ve ilçelerde bir demokratik ortaöğrenim derneği kurarak liseli, sanat okullu, ticaret liseli ve eğer durumu çok önemli bir ayırcalık taşımıyorsa var olan meslek okulu öğrencilerini bu örgüt çatışı altında birleştirmek mümkündür.

Ankara, İstanbul ve İzmir gibi büyük şehirlerde durum daha farklıdır. Buralarda tüm demokratik ortaöğrenim öğrencilerini bir tek örgüt çatışı altında birleştirmek mümkün değildir. Fakat her okulda bir dernek kurmak henüz bu aşamada mümkün değildir. Birincisi gerici dernekler kanunu 18 yaşından küçük olanların dernekler üyeliğini yasaklamakta ve bir okulda 16 yaşından büyük olanların sayıları az olduğudan derneğin çok az bir üyeye sahip olması ikincisi ve en önemlisi ortaöğrenimdeki politik uyanış bir okulda bir derneği götürecek düzeyde değildir. O zaman yapılacak olan somut duruma göre birkaç (sayısını somut şartlarda belirlemek mümkündür) merkez tespit etmek ve bu merkezlerde kurulan derneklerde o çevrenin ortaöğrenim okullarını birleştirmektir. (Ayrıca sağlık okulları ve meslek okullarını ayrı bir dernekte birleştirmek mümkündür.) Bu dernekler kendi aralarında şehir çapında bir üst koordinasyona gitmelidirler ve bu derneklerinin genel merkezi öğrenci örgütüne (geçen sayımızda detaylı değindik) katılmaları öğrenci hareketinin demokratik birliği ilkesinin bir gereğidir.

Şüphesiz bu örgütlenme hemen kolayca gerçekleşmeyecektir.

Birincisi ortaöğrenimdeki sosyalist öğrencilerin bu örgütlenmeye öncülük etmeleri, diğer demokratik ve politik olmayan öğrencileri böyle bir örgütün gerekliliğine ikna etmeleri ve çekmeleri, böyle bir örgütün oluşturulmasına engel çabaları yenmeleri, özellikle adı var kendisi yok, birkaç kişiden başka kimsenin gitmediği derneklerle ortaöğrenim gençliğini örgütlediği zehabına kapılan goşistlerle mücadele etmeleri, öğrenci derneklerini kendi anti-sovyetik gerici propagandalarına alet etmeye çalışan maocuları tecrit etmeleri gerekir.

İkincisi böyle bir örgütlenme tepeden değil, tabandan başlayarak oluşturulmalıdır. Onun için ilk yapacağımız az sayıda ortaöğrenim okulunun bulunduğu il ve ilçerlerde bir ortaöğrenim derneği; Ankara, İstanbul gibi büyük şehirlerde ise birkaç önemli merkezde bir süreç içinde önem sırasına göre birden fazla ortaöğrenim derneği kurmaktır. Büyük şehirlerdeki birden fazla dernek aralarında bir koodinasyon kurmak, sonra bu derneklerin oluşturulması gereken merkezi öğrenci örgütünde yer almasını sağlamaktır.

Ortaöğrenim öğrenci dernekleri faşizme, emperyalizme, gerici ve ırkçı eğitime karşı mücadelelerinde yanlız değildirler. Onları bu mücadele de yönlendirecek sosyalist gençlik örgütü ve destekleyecek en yakını öğretmenlerin demokratik kitle örgütü TÖB—DER olmak üzere diğer demokratik ve ilerici örgütler vardır. Ortaöğrenim öğrenci derneklerinin gerici eğitime ve yöneticilere karşı ilk etapta ilerici, demokrat öğretmenlerle birleşmesi, TÖB—DER'in desteğini alması gerekir.

Ortaöğrenim öğrenci dernekleri bir taraftan sosyalizmin propagandasının yapıldığı bu amaçla seminer ve benzeri toplantıların düzenlendiği yerler olduğuna diğer tarafta bu derneklerinin mümkün olan en geniş demokratik öğrenci eğilimlerini kapsaması gerektiğine dikkat etmek gerekir. Dernekler okuldaki öğrenci, temsilciliklerinden, okul spor ve tiyatro ve benzeri kol faaliyetlerine, eğitimin biçim ve muhtevasına kadar sorunlarla ilgilenirken, aynı zamanda sosyalizme kazanılması mümkün henüz şekillenmemiş bu öğrenci kitlesine tüm bu sorunların en kesin biçimde sosyalizmde çözüleceğini göstermek onlara sosyalizmin propagandasını yapmakla yükümlüdürler.

GENÇ SOSYALİST

MAOCULUĞUN TARİHİ GELİŞİMİ

Büyük Ekim Devrimi ile birlikte insanlık tarihinde yeni bir çağ açıldı: sosyalizm çağı. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın tüm ezilen halklarına bu devrim bir ilham kaynağı oluyor; kabilelik ve feodalizmden, kolonyalizm ve emperyalizmden kurtuluş mücadelelerinde onlara yol gösteriyordu. Büyük Ekim Devrimi ezilen halklar için şu gerçeğe işaret ediyordu: İşçi sınıfı hareketi ile ulusal kurtuluş hareketini ulusal ve toplumsal özgürlük için tek bir devrimci akımda kaynaştırmak tarihsel olarak zorunludur ve hayati bir öneme haizdir.

Lenin, yeni kurulan Sovyet Cumhuriyetinin Doğu'daki tüm ezilen halkları arkasına alması ve onların ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine öncülük etmesi gerektiğine işaret ediyordu. Böylece Sovyetler Birliği sadece tüm dünya işçilerinin değil, aynı zamanda, ezilen halkların da gerçek sözcüsü olacaktı. Kapitalizm ve emperyalizm gibi sinsi ve güçlü bir düşmanın yenilmesi ancak tüm devrimci güçlerin tek bir devrimci cephede birleştirilmesi ile mümkün olabilirdi.

ÇİN DEVRİMİ

Çin devrimi de yukarıda sözünü ettiğimiz ilkenin geçerliliğinin kanıtlarından biridir. Çin devriminin zaferi, uluslararası komünist hareketle ulusal kurtuluşçu hareketin birliğinin bir ürünü olmuştur. Uluslararası komünist hareketle ulusal kurtuluş hareketi arasındaki bu birlik gerçekleşmeden diğer bütün ezilen halklar için olduğu gibi Çin halkı için de kurtuluş olanaksız olurdu. Bu birlik, uluslararası komünist hareketin ÇKP'ye ve Çin devrimine sağladığı ideolojik ve politik destekte, Sovyetler Birliği'nin ve Halk Demokrasi'lerinin maddi, manevi, askeri, diplomatik yardımlarında somutlanmaktaydı.

1921 Temmuzunda kurulan Çin Komünist Partisi, kendi mücadelesi içinde diğer Marksist-Leninist partilerin tecrübelerinden yararlanmak zorundaydı, bu partilerin merkezi ise Komintern'di. Böylece, 1920-40 yılları arasında Çin'deki devrimci hareketin gelişmesine, genç ÇKP'nin örgütlenmesine Komintern'in maddi, ideolojik, siyasi çok geniş yardımları oldu.

Çin büyük bir köylü ülkesiydi. Köylülük nüfusun ezici bir çoğunluğunu oluşturuyordu. İşçi sınıfının nicel olarak bu kadar düşük bir orana sahip olduğu sömürge bir ülkede devrim hareketindeki **sınıfsal** ve **ulusal** unsurların ilişkisi Parti'nin **teorik** ve **pratik** bileşimi oldukça karmaşık bir sorun oluşturuyordu.

Sadece Çin'e özgü olmayıp, Doğu ülkelerinin çoğunu ilgilendiren bu durum Komintern'in 2. ve 4. Kongrelerinde tartışıldı. Bu kongrelerde alınan kararlar uyarınca, Komintern Yürütme Komitesi, Çin devrimci hareketinin izleyeceği özgül yollar bulmak gerektiğini teorik olarak kanıtladı; Çin devriminin niteliği, Çin'de farklı sınıfların durumu, proleterya ve müttefiklerinin hegemonyası, tarımsal sorun, tek Ulusal Cephe taktiği, silahlı mücadelenin rolü ve yeri, devrimdeki sınıfsal ve ulusal güçler arasındaki uyumluluk, vb. gibi Çin devriminin başlıca sorunları hakkında ÇKP'ye pratik öneriler götürdü.

1925-27 devrim hareketinin yenilgisini Komintern ve ÇKP birlikte değerlendirdi. Bu hareket üzerine çıkarılan derslerde **«askeri toplanma merkezi, devrim güçlerinin bağlantısı ve örgütlendiricisi, devrimci hareketin bütün çıkışlarının başlıca kaldıracı olan»** Kızıl Ordu'nun sağlamlaştırılması Parti'nin esas görevi olarak konuyor; **«giderek büyüyen bir dizi köylü isyanları aracılığıyla kentlerin kuşatılması»** öneriliyordu. (Aktaran: Glounine, Grigoriev, Koukouchkine, Youriev; Uluslararası Komünist Hareket ve Çin Komünist Partisi, ÜRÜN y., 12) Komintern'in önerileri uyarınca, ÇKP MK'nın 4 Nisan 1932 kararı şöyle bir formülasyon içeriyordu: **«Çin devriminin özgüllüğünün, Çin proleteryasının Çin yığınlarını yöneterek, Sovyet iktidarının kırdan kente, küçük kentlerden büyük kentlere doğru yayması olduğu özellikle belirtilmelidir.»** (Aktaran: a.g.e.)

Bu tezleri uygulamakta ÇKP'nin gösterdiği dinamik faaliyet, ÇKP'nin 1932-33'de yalnızca önemli **siyasi** bir güç değil, aynı zamanda da önemli bir askeri güç olmasını sağlamıştır ki bu ikincisi Parti'ye yeni bir takım siyasi olanaklar da getirdi.

Bu arada, 1935 yılında toplanan Komintern'in 7. Kongresi tüm dünya komünist hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi için olduğu gibi ÇKP'nin ve Çin devriminin gelişmesinde yeni bir aşamayı simgelemekteydi. Komünist Partisi'ne Çin toplumu içinden yeni müttefikler kazandıran **tek ulusal cephe** politikası sayesinde, ÇKP Çin'in kuvvetli bir siyasi gücü oldu. Kominter'in 7. Kongresinden sonra Çin'de halk devriminin zafere ulaştığı 1949 yılına kadar ÇKP üç milyondan fazla üyeye, güçlü bir orduya sahip olan, kurtarılmış bölgeleri yöneten, Çin halk kitlelerinin yanı sıra, en başta Sovyetler Birliği olmak üzere bütün uluslararası komünist hareketin de güvenini kazanmış olan bir müfreze haline gelmişti.

Çin'de devrim, 2. Dünya Savaşından sonra, uluslararası şartların elverişli bir kombinasyonunda zafere ulaştı. 2. Dünya Savaşı ilerici güçlerin zaferiyle bitmişti. Sovyetler Birliği'nin prestiji artmış, ayrıca, bir dünya sosyalist sistemi ortaya çıkmıştı. Uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi yeni aşamalar kaydetmekteydi. 2. Dünya Savaşından yarasız çıkan tek emperyalist devlet ABD de dünya ilerici güçlerinin şahlanışı karşısında saldırgan emellerini dizginlemek zorunda kaldı, Çin'e doğrudan müdahale edemedi.

ÇİN'DE SOSYALİST İNŞA

1949'da Çin devriminin zafere ulaşması ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulması ile birlikte Çin komünistleri kendilerini yeni bir mücadele alanında, ülkenin iktisadi düzeyini yükseltmek göreviyle karşı karşıya buldular. Uluslararası komünist hareket bu aşamada da Çin devrimcilerini yalnız bırakmadı. Proleter enternasyonalizmine sadık Sovyet halkı, Çin halkına geniş maddi, bilimsel ve teknik yardımda bulundu. Sovyetler Birliği uluslararası kuruluşlarda ÇHC'nin haklarını savundu. Sovyet devletinin iktisadi ve askeri gücü Çin Halk Cumhuriyeti'nin ABD emperyalizminin saldırı tehdidine karşı savunmasında yardımcı oldı. Sovyet yardımının etkileri Çin halkının her yaşam alanında, dolaylı ya da dolaysız olarak kendini göstermekteydi. Çin halkı bütün gücünü ve elindeki tüm araçları ülkenin iktisadi ve kültürel düzeyini yükseltmek için seferber edebilme olanağını bulabildi böylece. 1950-57 yılları boyunca büyük ilerme kaydedildi. Bunları Mao Tsetung da kabul ediyor ve 15 Ekim 1953'de yaptığı bir konuşmada **«büyük, her alanı kapsayan, uzun vadeli ve karşılık gözetmeksizin»** yaptıkları yardımlar için Sovyet hükümetine ve Sovyet halkına teşekkür ediyordu. (Gafurov, **Lenin ve Doğuda Devrim** broşüründen, Novosti Press, s. 24, İngilizce) Çin halkının çabalarının ve sosyalist ülkelerin kardeşçe yardımlarının bir sonucu olarak ÇHC'de modern sanayinin ilk temelleri atılmaya başlamıştı.

KÜÇÜK BURJUVA UNSURLARIN ÜSTÜNLÜĞÜ ELE GEÇİRMESİ

«Anti-emperyalist mücadele dönemi sırasında milliyetçilik, ulusal özgürlük ve sosyal ilerleme için savaşan ilerici güçlerin ideolojik silahı olmuş, Çin nüfusunun en geniş tabakalarının birlik ve ahengini sağlayan ideolojik temeli teşkil etmiş, bazı durumlarda sosyal farklılaşmayı ve farklı sınıf çıkarlarını ikinci plana itmiştir. Çin'de demokratik, anti emperyalist devrimin zafere ulaşıp sosyalist devrime dönüşmesinden sonra, ulusun yabancı sermayeye karşı, ulusal bağımsızlık için mücadele ileri güçleri arasındaki ahengin ideolojik temelini meydana getiren milliyetçilik varoluş sebebini yitirmiş, Çin toplumunda milliyetçilik ile enternasyonalizm arasında amansız bir mücadele baş göstermiştir.»

(Fedoseyev, **Maoculuğun Eleştirisi**, YENİ DÜNYA, Nisan 1975, sf. 58)

Mücadelenin başgöstermesi pek gecikmedi. Daha 1950'lerin ilk yarısında Çin'in izleyeceği iktisadi kalkınma stratejisi üzerinde çeşitli görüşler vardı. Bu görüşlerin her biri farklı sınıfsal mevcudiyetlerden kaynaklanıyordu. Ulusal Halk Kongresi 1956'da, ÇHC'nin kalkınmasında yeni bir dönemi başlatacak ve onu sosyalizme biraz daha yakınlaştıracak olan İkinci Beş Yıllık Planı kabul etti. Ancak küçük burjuva milliyetçi eğilimlerini artık iyice açığa vuran Başkan Mao Tse-tung bu planı, yetkisini aşan bir kararla reddetti ve sosyalist ekonomi ilkelerinin hiçbiriyle bağdaşmayan **«Büyük Sıçrama»** diye adlandırdığı macerayı başlattı. İktisada yeni başlayan bir öğrenci bile bilir ki bir yatırımın verimliliği onun büyüklüğü ile doğru orantılıdır. Özellikle ülke ekonomilerini hızla geliştirmek ve bunu kapitalist tekellerin yıkıcı rekabeti karşısında başarmak zorunda olan sosyalist ülkeler için bu gerçek daha büyük bir önem kazanıyor ve sosyalizmin inşasında büyük ölçekli sanayi kuruluşlarına duyulan ihtiyaç kendiliğinden ortaya çıkıyordu. Mao Tse-tung kliği de Çin'in sanayileşmesini ve kalkınmasını istiyordu. Ancak, onlar bunu sosyalizm konağına uğramadan gerçekleştirmek istiyorlardı. Çünkü sosyalizm demek, üretim araçlarındaki tüm özel mülkiyetin, yani küçük üretimin de sonu demekti. Bu da Mao Tsetung grubunun ve onun destekçisi küçük burjuva sınıfların sonu olacaktı. Mao, baştanberi bazı sahte marksist gerekçeler de öne sürerek, büyük ölçekli sanayi işletmelerine karşı çıkmış ve karşılığında küçük üretimi savunmuştu. Yukarıdaki nedene ilaveten, büyük ölçekli sanayi işletmeleri demek, oldukça gelişmiş ve belli merkezlerde yoğunlaşmış işçi sınıfı demekti ve bu da eninde sonunda Maocu kliğin küçük burjuva hegemonyasının kırılmasına yol açacaktı.

İşte bütün bu nedenlerden ötürü Mao Tse-tung'un «Büyük Sıçrama» bir sürü küçük işletme öngörmekteydi. Örneğin demir üretimi, büyük demir-çelik tesislerinde değil küçük dökümhanelerde yapılacaktı. Küçük üretimi böylesine yüceltirek, tarihin çarkını geriye çevirmeye yeltenen bu girişim, doğallıkla, başarıya ulaşamadı. 1960'a gelindiğinde, ÇHC'nin ekonomik durumu tam bir kaos arzediyordu. Küçük sanayi birimlerinin çoğu yok olmuş, binlerce demirhaneden kala kala 300 tane kalmıştı. Bu durum, Mao Tse-tung kliğinin küçük burjuva emelleri ile Çin'deki ekonomik gelişiminin gereksinmeleri arasındaki çözülmez çelişkinin bir sonucuydu.

Ne yazık ki Maoculuğun Çin devrimine ve uluslararası komünist harekete zararı bu kadarla kalmadı. 1960 ların başına gelindiğinde ÇHC içinde üstünlüğü ele geçiren küçük burju-

va milliyetçiliği artık kesin olarak hegemonyasını kurmaya hazırlanıyordu. Ancak buna bir engel vardı: ÇKP içinde enternasyonalizmi savunan, Maoculuğun küçük burjuva milliyetçi çizgisine karşı mücadele eden Çin komünistleri' Maocu hegemonyanın tesisi için komünistlerin tasfiyesi gerekmekteydi. Ancak uluslararası komünist hareketle dayanışma bunu güçleştiriyordu. Bu yüzden ilk adım olarak Çinli komünistlerin enternasyonalist bağlarının koparılması, onların ÇHC sınırları içine kapatılıp uluslararası komünist hareketten soyutlanmaları taktiği uygulandı. Bu uygulama, ÇHC'nin de uluslararası planda tecridini getiriyordu ama Maocu yönetim o anda buna pek aldırış etmiyordu. İşte uluslararası komünist harekete karşı önce utangaç suçlamalarla başlayıp daha sonra azgın iftira kampanyalarına kadar varan Maocu grubun saldırgan anti-komünist propagandasının içyüzü budur. Maocu kliğin baştanberi hedefi belliydi: ÇHC'deki küçük burjuva milliyetçi hegemonyasını pekiştirmek. Bunu gerçekleştirmek için izledikleri yol da önce ÇHC'yi uluslararası planda soyutlamak ve bunun ardından da, enternasyonalist bağlarından yoksun kalan komünistleri tasfiye etmek oldu. Doğrusu bunda da başarıya ulaştılar. Maoculuğun Çin içinde giriştikleri tahribata daha sonra değinmek üzere şimdi ÇHC'deki sınıf mücadelesinin dünyada bulduğu yansımalara bir bakalım.

Maocu yönetimin ÇKP'yi komünist kamptan ayırması ve giderek komünist harekete düşman tavırlara girmesi doğallıkla, komünist hareket tarafından kesin tepkiyle karşılandı. Komünist olmamakla beraber, genel devrimci-demokratik harekete içinde mütalaa edebilecek unsurlar içinde ise Maoculuk çok çeşitli tepkiler uyandırdı. Bunların bazısı KP'lerin Maoculuğa karşı aldıkları kesin tavrı desteklerken çoğu ilk başlarda çekimser bir tutum almayı ve bir çeşit «hakem»lik yapmayı yeğledi. Az da olsa bu kesim içinden Maoculuğun ideolojik gözboyacılığına kapılanlar da oldu. Yine de çoğunluk tavırsız kalıp olayların gidişatını izleme kararındaydı. Olayların gidişatı sonucunda, Maoculuğun anti-komünizmi en isteksizlerin bile tabiri caizse kafalarına dank etmekte. Ancak bu unsurlar, Maoculuğun günümüzdeki pratiğine karşı çıkmak zorunda kalsalar bile yine de Mao'ya karşı hayırhah bir tutumdan vazgeçemiyorlar. Pekin'in son yıllandaki bozguncu faaliyetleri Mao'nun «bunayışına» verilip. «Çin devriminin teorisyeni», «Marksizm-Leninizmi Çin pratiğiyle zenginleştiren eski Mao Tse-tung» bu son saçmalıklardan tenzih edilmeye çalışılıyor.

Yazının başlarında aktardığımız, Çin devrimine Komintern'in teorik ve pratik katılımıyla ilgili bir kaç not aslında bu tezlere karşılık olabilir. Orada, Çin devriminin teorisinin nasıl geliştirildiğini çok kısa olarak ana hatlarıyla vermeye çalıştık. Komintern'in ve ÇKP'nin andığımız belgeleri, Maocu tarih biliminin çürüklüğünü ve yanlışlığını açığa çıkarıyor. O düzmece tarih bilimine göre, güya, Mao'ya kadar ÇKP güvenilir ellerde değildi; Mao Tte-tung bütün yanlış eğilimlere karşı «kahramanca» savaşarak kendi fikirlerini ÇKP' ye kabul ettirmiş ve Çin devrimi de ancak böyle başarıya ulaşabilmişti. Maocu tarih bilimi, ÇKP' nin taktik ve stratejisinin hazırlanmasında Komintern'in rolünü inkar ediyor. Halbuki durumun hiç de öyle olmadığını gördük. ÇKP'nin, Komintern'le sıkı işbirliği içinde yarattığı Çin devriminin strateji ve taktiği uzun ve karışık bir süreçten geçirmiştir; bu sürecin akışı boyunca pratikte çeşitli öneriler ortaya çıktı, eski ve yanlış ilkeler reddedildi ve uluslararası komünist hareketle Çin ulusal kurtuluş hareketinin birliğinin bir ürünü olan Çin devrimi 1949'da başarıya ulaştı. Bu süreç içinde, Mao Tse-tung'un kişilik kültünü yükseltip geri kalan ne varsa silip atmak, esas misyonu uluslararası komünist harekete çamur atmak olan Maocu tarih biliminin bir özelliğidir.

MAOCULUĞUN KÖKENLERİ

«Mao Tse-tung grubunun ideolojik ve politikasının tarihi ve şimdiki mahiyeti tahlil edildiğinde Maoculuğun halen öncelikle milliyetçi eğilimli proleter olmayan, küçük burjuva ve büyük ölçüde deslase olmuş tabakalara dayandığı görülür. ...Oluşması ve gelişmesi boyunca Maoculuk zenaatkarlardan, küçük tüccarlardan, küçük işletme sahiplerinden meydana gelen, nisbeten kalabalık bir mücadele gücünü teşkil eden şehir küçük burjuvazisinin politikası ve ideolojisi tarafından etkilendi. Bu sosyal tabaka, feodal Çin'in koşulları içinde ortaya çıkmış ve temsilcilerinin büyük bir kısmı tutucu fikirlere, milliyetçi görüşlere sahip olmalarıyla dikkati çekmiştir. «(Fedoseyev, a.g.e.)

Bunu demekle «diyalektik dışı» bir uygulama yapıldığı, «Mao'nun bugünkü tutumunu yanlış ve sakıncalı görüp, bu yanlışın öteden beri varolmasına hükmederek, bugünden başlangıca uzanan tek ve dümdüz bir **yanlış** çizgisi» çekildiği, «tarihin tiyatro masklarıyla açıklandığı» (BİRİKİM dergisi, Aralık 1975, sf. 51-52) kanısında değiliz. ÇHC yönetici kliğinin sosyalizm dışı tavırlarını «Mao Tse-tung'un yaşlılık döneminde işlediği bir takım hatalar»a bağlamak yanlış olur. Bugün Çin'de sözkonusu olan bir sınıf savaşıdır. Proleterya ile küçük burjuvazı arasında bir sınıf savaşı; ve bu sınıf savaşı ideolojik planda proleter enternasyonalizmi ile küçük burjuva milliyetçiliğinin savaşı şeklinde tezahür etmektedir. Üstelik bu savaş 1960'larda ortaya çıkmış bir olay olmayıp, Çin devriminin ilk yıllarından beri komünistlerle proleter olmayan unsurlar arasında, işçi sınıfı enternasyonalizmi ile her türlü milliyetçi akım arasında dinmeksizin süregelmektedir.

Çin devrimi boyunca enternasyonalistler Komintern'in kararlarını uygulamaya, Çin devriminde proleter hegemonyasını kurmaya çalışıyorlar; buna karşılık Mao Tse-tung grubu köylü savaşının rolünü **mutlak olarak** abartıyor ve gerçekte proleter hegemonyası şartını reddediyor, Çin devriminde köylülüğün ve diğer küçük burjuva kesimlerin hegemonyasını kurmaya çalışıyordu. Hareket sırasında çeşitli nedenlerle Parti'nin uluslararası bağlarının gevşediği dönemlerde (mesela 1934-35'de ÇKP MK'nin Kiangsi'den ülkenin kuzeybatısına çekildiği dönem veya 2. Dünya Savaşı ve özellikle Sovyet halkının Anayurt savaşı sırasında) Parti'deki milliyetçi unsurlar etkinlik kazanmışlardı. Bu unsurların çabaları sonucunda ÇKP, Lenin'in vaktiyle Doğu partileri için işaret ettiği tehlikeye uğradı. Parti çeşitli örgütlenmelerin birleşerek oluşturdukları **tek ulusal cephenin** öncü örgütü olma niteliğini yitirip bizzat o cephe halıne geldi. Yani böylece komünist hareket ulusal burjuva hareketi ile kendini özdeşleştirmiş, başka bir deyişle ulusal burjuva hareketi içinde erimiş oldu. Parti'nin sınıfsal niteliğinin sulandırılması işlemi Devrim sonrasında da sürdü. Zaten üye çoğunluğu köylülükten oluşan ÇKP'nin (1951'de işçi oranı % 6.1) üye sayısı 1950-56 döneminde suni bir zorlamayla iki kata çıkarıldı. Böylece, yüksek köylü oranının yanı sıra bir de aşırı hızlı artış sonucu gevşetilmiş saflar eklenince, ÇKP, Çin'de sosyalizmin inşasını yürütecek bir Komünist partisi olma niteliğinden yavaş yavaş uzaklaştırıldı ve Maocu fikirlere daha yatkın bir hale geldi.

Maoculuğa Çin köylülüğünün ideolojisi demek yanlış olur. Böyle bir görüşü kabul etmek Maoculuğa hak etmediği bir paye vermek, halk düşmanı Maocu siyasetin sorumluluğunu köylülüğün üzerine yıkmak anlamına gelir. Ancak, Maoculuk köy küçük burjuvazısının milliyetçi ve tutucu özelliklerini kendi amaçları uğruna kullanmasını bilmiştir. Yoksa, devrimci bir geleneği de olan Çin köylülüğü tutarlı bir Marksist-leninist parti önderliğinde sosyalizm mücadelesinin etkin bir gücü olabilirdi. Ama Çin devriminin trajedisi şuradaydı ki, iki çizgi, enternasyonalist proleterya çizgisi ile küçük burjuva milliyetçi çizgi arasındaki mücadelede belli bir aşamada üstünlüğü küçük burjuva çizgi ele geçirdi. Bu şartlar altında Parti zaten yoğun olan küçük burjuva baskısına dayanamadı ve tutarlı bir önderlik rolünü yerine getiremedi.

MAOCU SİYASET

Maocu siyaset içte ve dışta anti-komünizme dayanır. Maocu klik için Sovyetler Birliği'ne ve uluslararası komünist harekete küfreden her tavır mübahtır ve alkışlanması gerekir. Maocuların kendi anti-komünist emellerini maskelemek için ortaya attıkları «iki süper devlet karşısında üçüncü dünya» masalı, özgürlükleri için savaşan sömürge, yarı-sömürge ülkeleri gerçek kurtuluşları olan sosyalizmden uzak tutmaya ve bu şekilde onları tekrardan emperyalizmin kucağına atmaya hizmet etmektedir. Bu yüzdendir ki, anti-komünizm şampiyonluğunu yapan Şili, İran, Endonezya gibi gerici diktatörlükleri ÇHC üçüncü dünya ülkesi sayarken Küba, Angola gibi emperyalizmi devrimci bir şekilde ülkelerinden kovmuş olan çeşitli şekillerde dünya devrimci sürecinin ilerlemesine katkıda bulunan ülkeler Pekin tarafından «sosyal-emperyalizm uşaklığı» ile suçlanmaktadır. Aslında Maocu kliğin anti-komünist dış politikası hakkında dünya ve Türkiye yazınında çok şeyler yazıldı, çizildi. Bunları tekrar burada yinelemeye gerek görmüyoruz. Zaten sosyalizme karşı NATO'yu destekleyen, ABD emperyalizmindeki en gerici militarist çevrelerin sözcüsü Schlesinger'i Pekin'e davet edip Sovyetler Birliğine karşı daha cüretkar mücadele yollarına tartışan ÇHC yöneticilerinin sosyalizm düşmanlığı artık her ilerici demokrat kişi tarafından açıkça görülmektedir.

Maocu yönetici kliğin iç politikası da anti-komünizme dayanır. Leninist proleterya diktatörlüğü kavramını kendi gerici emellerine göre çarpıtan Maoculuk, proleterya diktatörlüğünü, Leninist öğretide belirtildiği gibi proleteryayı temsilen proleterya partisinin diktatörlüğü olarak değil, parti içinde bir grubun diktatörlüğü olarak yorumlamaktadırlar. ÇHC içinde Maocu fikirlere aykırı bir şey savunmaya kalkanın vay haline. Mao Tse-tung kişisel kültünün oluşturulması için bütün temsili kurumların işlersiz kılınması gerekiyordu ve de öyle oldu. Dört yılda bir toplanması gereken Ulusal Halk Kongresi 1949'dan beri ancak dört defa toplanabildi -1956, 1958, 1965, 1975. 1975'de kabul edile yeni Maocu Anayasa'da Ulusal Halk Kongresi üyelerinin seçimle değil «dayanışmalar ile» göreve gelmesi yasalaştırılarak UHK'den çatlak sesler çıkması önlenmiş oldu. «Gereğinde belli yurtsever kişiler, özel olarak, mebusluk hizmetine çağrılabilir» diyen yeni Anayasa'nın 16. maddesi bir seçim sisteminin yokluğunu resmen onaylamaktadır; kişilerin «yurtseverliği»nin takdiri Maocu yönetim kliğine bırakılmıştır ve onlar da bu maddeye dayanarak UHK'yi halk oyuna başvurmaksızın diledikleri gibi oluşturmaktadırlar. Halbuki, «temsili kurumlar olmadan,» diye yazmıştı Lenin, «ne demokrasi ne de hatta proleter demokrasisi düşünülemez.»

Maocu iç politikanın bir başka görünümü de, ÇHC'deki farklı milliyetlerden insanlar üzerinde sürdürülen şovenist baskıdır. Uzun anti-emperyalist, anti-feodal ulusal kurtuluş devriminde elde edilen haklar Maocu rejim tarafından bir bir diğer milliyetlerin elinden alınmaktadır. Eski 1956 Anayasasında bulunan «ÇHC'deki Çinli olmayan haklara karşı ayırcalık ve baskısının kabul edilemiyeceği» maddeleri yeni 1975 Maocu Anayasasından çıkarılmıştır.

Halkın üzerinde böylesine bir baskının sürdüğü Çin Halk Cumhuriyeti'nde, Parti içinde de en ufak bir demokrasi söz konusu değildir. Parti Kongresi pek seyrek toplanır. Maocu kliğin ÇKP liderliğini ele geçirmesinden bu yana 38 yıl içinde ancak dört parti kongresi toplanabilmiştir - 1945' de Yedinci, 1956'da Sekizinci, 1958'de Sekizinci Kongrenin ikinci bir oturumu, 1969'da Dokuzuncu, 1973'de Onuncu Kongreler. Parti içinde en yetkili organ olan Kongre bu kadar seyrek toplanırsa o partideki «demokratik merkeziyetçilik» ilkesinin nasıl hayata geçirildiği de açıkça ortaya çıkar. Parti içi işleyişi düzenleyen tüzük ve yönetmelikler, Maocu klik için Marksizm-Leninizme karşı mücadelede bir ayak bağı olarak görülmektedir. Lenin sosyalist hukukun genişletilmesini savunur, her yurttaşının yasalara harfi harfine riayetini talep ederken, Mao ve şerikleri yönetmeliklerin yalnızca «düşmanlar» için yazıldığına, «devrimciler»i hiç mi hiç ilgilendirmediğine inanırlar.

Bütün bunlar ÇHC'deki Maocu, küçük burjuva milliyetçi diktatörlüğü pekiştirmek için girişilen manevralardı. Maocu kliğin bu tavrı, «Kültür Devrimi» gibi Leninist bir sözcüğü kullanarak, Çin marksistlerine karşı girişilen yoğun baskı ve kıyım harekatında da açıkça ortaya serildi. Bu karşı-devrim sırasında, içlerinde Tüm-Çin Sendikalar Konfederasyonu'nun ve Çin Genç Komünistler Birliği'nin de bulunduğu, emekçi halkın hemen hemen bütün bağımsız örgütlenmeleri dağıtıldı. Bu kurumların yukarıdan aşağıya yıkılmasına ÇKP içinde girişilen hızlı bir tasfiye hareketi eşlik ediyordu. 1950'den beri sürdürülen, tüm Parti'yi sulandırma girişimlerine rağmen hala ÇKP içinde bir etkinliğe sahip olan Komünistlere karşı Maocu klik Parti dışı güçleri, özellikle Maocu ideoloji tarafından gözleri boyanmış, köylü gençliği kullandı. Maocuların adlandırışı ile «Kültür Devrimi»nin, gerçekte ise «küçük burjuva karşı-devrim»in ÇHC'de yaptığı tahribata daha geniş olarak Maocuların anti-komünist bir gençlik yaratma hülyaları üzerine olacak gelecek yazıda değineceğiz.

Gençlik ve Ent

Günümüzün dünya gençliği, eskiye nazaran çok daha büyük bir toplumsal etkinliğe sahiptir. Dünyanın istisnasız hemen her ülkesinde, genç kuşağın toplumdaki rolü artmakta ve genç insanlar, toplumsal hareketler içerisinde aktif birer unsur olarak yer alıp saf tutmaktadırlar. Bilindiği gibi, bugün dünya nüfusunun yarıdan fazlası gençlerden oluşmaktadır. Çeşitli halkların büyük bir bölümünü oluşturan genç insanlar, bütün dünyada olup bitenlerden ve doğaldır ki öncelikle kendi ülkelerinde meydana gelen toplumsal olaylardan yoğun bir şekilde etkilenmekte ve buna bağlı olarak da her geçen gün artan ölçülerde **«tepki»** göstermektedirler. Hiç şüphesiz, genç insanları etkileyen toplumsal olgu ve süreçler, yetişkin kuşakları da etkilemektedir. Fakat sözkonusu toplumsal etkenler, —gençliğin kendine özgü karakteristikleri nedeniyle— gençler üzerinde daha «değişik» bir etki yaratmaktadırlar. Gençlerin yaşlarından kaynaklanan heyecanlı duyarlılıkları, tam anlamıyla olgunlaşmamış kişilikleri, romantiklikleri ve bilinen diğer bir takım özellikleri, onların, toplumsal olgular karşısında, diğer yaş kuşaklarına oranla —denebilirse— daha direkt bir tepki göstermelerine yol açmaktadır. Gençlerin bu tepkileri, toplumsal - siyasal yaşama katılma konusundaki istem ve eylemlerinde somutlanmaktadır. İşte, günümüzde dünya gençliğinin bu yöndeki hareketliliği oldukça ileri boyutlara varmıştır. Bütün bu hareketler de, doğrudan doğruya **ülkelerin toplumsal yapılarına, sosyo — ekonomik düzeylerine, bilimsel ve kültürel gelişimlerine bağlı olarak ortaya çıkmaktadırlar.**

■ Sosyalist ülkelerin gençleri, sınıfsız toplumun üst aşamasına giden yolda; sosyalist ekonominin güçlendirilmesi, toplumsal ilişkilerin iyileştirilmesi ve sosyalist demokrasinin genişletilip, geliştirilmesi amacıyla, örgütlü olarak aktif ve fedakarca bir şekilde çalışıyorlar. Dünya sosyalizminin güçlendirilmesi mücadelesinde, sosyalist ülkeler gençliğinin yapıcı ve yaratıcı inisiyatiflerinin büyük katkıları olmaktadır.

■ Emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık mücadelesi veren ülkelerdeki genç insanlar, bu mücadele içerisinde oldukça önemli bir yer tutuyorlar. Üçüncü Dünya ülkelerinin ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri sürecinde, gençliğin toplumsal etkinliği güçleniyor.

■ Diğer yandan, kapitalist ülkelerde gençlerin büyük bir kesimi, proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinde, her geçen gün daha fazla bir güç ve azimle proletaryanın yanında saf tutuyorlar. 1969 yılında Moskova'da toplanan «Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Konferansı»nda kabul edilen Ana Belge'de şöyle deniyordu: «Gençliğin eylemleri, çağdaş burjuva toplumunun derinleşen krizini yansıtmaktadır. Çalışan gençlik, özellikle, kapitalist koşullar altında geleceğe umutsuzca bakan ve aşırı derecede sömürülen genç endüstri işçileri, sınıf savaşına gün geçtikçe daha büyük bir güç olarak girmekte, sendikalara, diğer komünist ve demokratik örgütlere katılmaktadırlar, Geniş öğrenci yığınları, yalnız köhne bir eğitim sisteminin aksaklıklarına karşı, yalnız örgütlenme özgürlüğü için, yalnız eğitim kurumlarının yönetimine etkin bir biçimde katılabilmek için değil, aynı zamanda egemen sınıfların politikasına karşı da başkaldırmaktadırlar.» (Zirve Konferansı, Habora Kitabevi Yayınları, sf. 48).

ÇAĞDAŞ SİYASAL AKIM VE GÜÇLER GENÇLİĞİN TOPLUMSAL EYLEMLERİNİ BELİRLEMEKTEDİR.

Gençlik, yukarda da değindiğimiz gibi, gerek kendi ülkesindeki toplumsal etkenler tarafından ve gerekse, dünya çapında meydana çıkan çeşitli olgu ve süreçlerden etkilenmektedir. Bugünün genç insanları, kapitalizm ve sosyalizmin karşılıklı olarak sürdürdükleri mücadelenin içinde yaşamaktadırlar. Dünya çapında süren bu genel mücadele, dünya gençliğinin toplumsal etkinliğini derinden etkilemekte ve son tahlilde de, bu etkinliklerin gelişimi üzerinde belirleyici bir rol oynamaktadır. Sosyalist sistemin ve emperyalist — kapitalist sistemin çeşitli alanlarda (ekonomik, politik, ideolojik vb.) sürdürdükleri genel mücadele, ister istemez gençlerin yaşamlarını da etkilemektedir. Bu nedenle, gençlerin çeşitli siyasi yaklaşım ve tavırları (yani bir bütün olarak dünya ve özel olarak da kendi ülkelerinde olup bitenleri değerlendirmeleri ve bunlara karşı belli bir davranış içerisine girmeleri) çağın temel siyasal akım ve güçleri tarafından etkilenmekte ve belirlenmektedir.

Özetleyecek olursak; günümüzde farklı toplumsal sisteme sahip ülkelerde yaşayan gençler, halen dünya genelinde çeşitli biçimlerde süren sınıf mücadelesinin içinde doğrudan doğruya yer almaktadırlar. «Bugünün gençliği, çoşkun devrimci çalkantılar çağında. kapitalizmin sosyalizm ile dünya çapında çatışma çağında hayata girmiştir ya da girmektedir. İki sistemin, iki yaşama biçiminin tarihsel yarışı, sınıf mücadeleleri ve ulusal kurtuluş mücadeleleri, gençliği kaçınılmaz olarak en derin süreçlere katılmaya zorlamaktadır.» (K. Zaradov Gençlik Problemleri, La Nouvelle Revue Internationale'den çev. Ürün, s. 4, sf. 67)

Gençlerin siyasal yaklaşım ve tavırları, çağın temel siyasal akım ve güçleri tarafından belirlendiğine göre, öncelikle, içinde yaşadığımız çağın temel karakteristiklerini incelemek gerekir.

ÇAĞIMIZ KAPİTALİZMDEN SOSYALİZME GEÇİŞ ÇAĞIDIR

1917 Büyük Ekim Devrimi, insanlık tarihinin gelişimi içerisinde yeni bir çağın, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağının başlangıcı oluyordu. Çarlık Rusya'sında, proletaryanın burjuvaziye karşı yürüttüğü mücadelenin başarıya ulaşması, ilk defa olarak bir ülkede sosyalizme geçişi sağlıyordu. Daha sonraları İkinci Dünya Savaşını takip eden yıllarda, bir dizi ülkede daha devrimin başarıya ulaşmasıyla, sosyalizm bir dünya sistemi haline geliyordu. Bu sosyalist ülkeler topluluğu, işçi sınıfının uzun yıllar boyunca dünya çapında verdiği sınıf mücadelesinin en yüksek ürünüdür. Bugün sosyalist ülkelerin çok yönlü başarıları, sosyalizmin nihaî zaferinin en somut göstergesi olurken, aynı zamanda da, emperyalizmin çöküşünü hızlandıran en önemli etken olmaktadır.

Dünya devrimci sürecinin, emperyalizmi sürekli olarak gerilettiği bir çağda yaşıyoruz. Dünya devrimci süreci, sosyalist sistem, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş savaşları üçlü bileşeninden oluşmaktadır. Çağımızın bu belli başlı devrimci güçleri, diyalektik bir birlik oluştururlar. Aralarındaki birliğin maddi temeli. bunların, emperyalizme karşı olmalarıdır. Böylelikle, bütün çeşitliliğine rağmen, bu güçlerin birbirlerinin durumlarından doğrudan doğruya etkilenmeleri; onların, emperyalizm karşısında sağlam bir iç dayanışma içerisine girmelerine yol açmaktadır. Bu şekilde oluşan dünya devrimci hareketi, emperyalizme indirdiği sürekli ve güçlü darbelerle, dünya güçleri dengesinin emperyalizmin aleyhine olarak gelişmesini sağlamaktadır. Bugün, emperyalizmin ve genel olarak dünya gericiliğinin saldırgan politikasına ve ortaya çıkan pek çok engele rağmen, dünya devrimci güçleri, emperyalizme iflâh olmaz yaralar aldırıyor. Artık emperyalizm, dünya tarihinin gelişimi üzerindeki inisiyatifini yitirmiş ve bu inisiyatif, başta dünya sosyalizmi olmak üzere, genel olarak dünya devrimci sürecinin eline geçmiştir. Öyle ki, çağımızda insanlığın gelişim yönü, dünya devrimci süreci tarafından belirlenmekte ve bu süreç bütün bir tarihsel döneme damgasını vurmaktadır.

Fakat bütün bunlara rağmen, emperyalizm, dünya halklarının karşısında hala büyük bir tehlike olarak durmaktadır. Emperyalist güçler, kaçınılmaz akibetleri yaklaştıkça daha da azgınlaşmaktadırlar. Bu nedenle, saldırılarını durmadan arttıran emperyalist güçler, kısmi ve geçici de olsa bir takım ilerlemeler kaydetmektedirler. İçinde yaşadığımız dönemde ,dünya devrimci sürecinin güçlenmesinin yanında, göz ardı edilemeyecek bir diğer gerçek de, emperyalizmin ve onun saldırgan politikasının getirdiği tehlikelerin artmasıdır. Emperyalizm, genel bunalımının derinleşmesine bağlı olarak; sosyalist sisteme, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketine ve Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ulusal bağımsızlık mücadelelerine karşı olanca gücüyle karşı koymaya çalışmaktadır. Böylelikle, emperyalizm, dünya barışı ve toplumsal gelişim için ciddi bir tehlike olmaya devam etmektedir. Emperyalizmin bu saldırgan politikasının esas olarak yöneldiği nokta, hiç şüphesiz dün olduğu gibi bugün de, dünya sosyalist sistemidir. Kapitalist ülkelerdeki emekçi sınıf ve tabakaların devamlı olarak yeni mevziler kazanmaları, emperyalizmin çöküşünü hızlandıran ve bu nedenle de gerici emperyalistlerin hışmını üzerine çeken önemli bir etkendir. Son yıllarda benzeri görülmemiş büyük bir hızla güçlenen ulusal kurtuluş savaşımları, zaferden zafere koşuyor ve emperyalizmin temellerini güçlü bir şekilde sarsıyor. Bu nedenle emperyalizm, bağımsızlık mücadelelerini kanla bastırmaya, zorla yok etmeye çalışıyor. İşte bütün bu nedenler-

nternasyonalizm

den dolayı, anti - emperyalist güçlerin dünya çapındaki enternasyonalist dayanışması hayati bir önem taşımaktadır.

SOSYALİST SİSTEM ÇAĞIMIZIN TEMEL DEVRİMCİ GÜCÜDÜR

Dünya devrimci süreci, yukarda da belirttiğimiz gibi, başlıca üç koldan emperyalizmi geriletiyor: Dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş mücadeleleri. Dünya devrimci hareketinin bu üç yönü içerisinde, sosyalist sistem, emperyalizme karşı sürdürülen mücadelede başı çekmekte ve öncü rolü oynamaktadır. Çünkü çağımızın temel çelişkisi, sosyalizmle kapitalizm arasındaki çelişkidir. Dünya devrimci sürecinin diğer bileşenleriyle emperyalizm arasındaki çelişkilerin de, çağımızın tarihsel gelişimine damgasını vurduğu açıktır. Ne var ki bütün bu çelişkiler arasında, Sosyalist Sistemle emperyalizm arasındaki çelişki, içinde bulunduğumuz çağın temel karakteristiklerini yansıtmaktadır. Çünkü halen dünya üzerinde emek ve sermaye arasındaki çelişki hüküm sürmektedir ve bu çelişkinin uluslararası plânda ele alınması, bize çağımızın temel çelişkisini, yani sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişkiyi verecektir. Daha somut olarak söylersek, bu çelişki, çağımızda bütün tarihsel gelişimler üzerinde tayin edici bir etkiye sahiptir ve bu arada, dünya devrimci sürecinde ortaya çıkan diğer çelişkilerin gelişim ve çözümleri üzerinde de aynı etkiyi, yani belirleyiciliğini gösterir. Gerçekten de bugün, emperyalizmi başta ekonomik alan olmak üzere, politik, ideolojik, kültürel vb. alanlarda zorlayan ve emperyalizmin, —genel olarak ele alındığında— mütemadiyen geri adım atmasını sağlayan güçlerin başında sosyalist sistem gelmektedir. Her alanda kapitalizme olan üstünlüğü ispatlanmış bulunan çağımızın bu temel devrimci gücü, bütün toplumsal alanlarda eriştiği büyük başarılarla, emperyalizmin genel bunalımının daha da derinleşmesini sağlamaktadır. Böylelikle, çağın diğer devrimci güçlerinin emperyalizme karşı yürüttükleri mücadelelerin gelişimine de en büyük yardımı yapmış olmaktadır. O kadar ki, bugün sosyalist sistemin enternasyonalist desteği olmadan, herhangi bir ulusal kurtuluş mücadelesinin, emperyalizm karşısında sonuna kadar başarılı olmasına imkan yoktur. Diğer yandan, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketlerinin gelişimleri açısından, sosyalist sistemin uluslararası plândaki büyük maddi ve manevi başarıları ve çok yönlü enternasyonalist yardımları tartışılmaz bir önem taşır.

DÜNYA GENÇLİĞİNİN ORTAK DÜŞMANI EMPERYALİZMDİR

Bütün dünya halklarının olduğu gibi, genç insanların gelecekleri de, bu tarihsel mücadele (yani sosyalist sistemin öncülüğündeki dünya devrimci süreci ile emperyalizm arasındaki mücadele) tarafından belirlenmektedir. İçinde bulunduğumuz çağın sözünü ettiğimiz bütün bu temel nitelikleri, kaçınılmaz olarak gençliğin toplumsal eylemleri üzerinde belirleyici bir etkiye sahip olmaktadtr. Dünya çapında tarihsel akışın yönünü belirleyen olgu ve süreçler, farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerdeki toplumsal ortamı belirlemekte ve dolayısıyla da bu ülkelerdeki gençlerin toplumsal eylemlerinin genel çerçevesini çizmektedir. İşte bu nedenlerden ötürü, gençlerin toplumsal eylemleri, çağın devrimci yönelimleri ile (asıl olarak dünya devrimci süreci ile) bütünleşmedikçe, kalıcı ve gerçek anlamda başarılar elde edemez. Çünkü, bütün dünyada gençliğin ortak düşmanı emperyalizmdir. Bu halde, emperyalizme karşı sürdürülen genel mücadele içerisinde, gençler mutlaka yerlerini almak zorundadırlar. Bu yer, dünya devrimci sürecidir. Dünya gençliğinin, gerek uluslararası örgütleri ve gerekse ulusal örgütleri öncülüğünde, emperyalizme karşı verdiği mücadele, her geçen zaman, dünya devrimci sürecinin başlıca üç koldan yürüttüğü mücadeleyle, çok yönlü aktif bir dayanışmaya girmektedir. Bu durum, gençlik eylemlerinin başarısının teminatı olurken, emperyalizme gerçek anlamda yaralar aldırmakta ve böylelikle de, dünya devrimci güçleri, emperyalizm karşısında yeni mevziler elde etmektedirler.

Emperyalist güçler, bu yüzden gençliği dünya devrimci sürecinden koparmaya çalışmaktadırlar. Yoğun bir anti — sovyetizm, anti — komünizm propagandası ile genç insanları şartlandırıp, emperyalizm karşısındaki en büyük güç olan sosyalist sistemin gençler üzerindeki çekiciliğini ve büyük etkisini kırmaya çalışmaktadırlar. Emperyalist güçler, gerek metropol ülkelerde ve gerekse kendilerine bağımlı olan geri ülkelerde (yerli egemen gerici güçlerle birlikte) bütün üst yapı kurumlarını, gizli - açık servislerini, basın ve yayın araçlarını kullanarak, bu doğrultuda olanca güçleriyle çalışıyorlar. Diğer yandan, «sol» görünümlü bir çok uluslararası sapma da, bu konuda emperyalizmin ekmeğine yağ sürmektedir. İşçi sınıfı biliminden sağ veya «sol» yönde bir sapmayı temsil eden çeşitli siyasi görüş ve hareketlerin, asıl olarak işçi sınıfına, işçi sınıfı enternasyonalizmine ve dolayısıyla işçi sınıfı bilimine olan inançsızlıkları; onların, sosyalizme ve sosyalist sisteme açıkça ya da üstü kapalı olarak küfür etmelerine yol açmaktadır. Bu arada, başlangıçta bir sapma olarak ortaya çıkan, fakat daha sonraları, antikomünist, karşı devrimci bir çizgi haline gelen maoculuk; bugün dünya sosyalizmine karşı, emperyalist güçlerle elele vererek mücadele etmekte ve giderek, bu ihanet çizgisini derinleştirmekte ve dünya çapında anti - komünizmin bayraktarlığını yapmaktadır.

ANTİ — SOVYETİZM VE ANTİ — KOMÜNİZME KARŞI MÜCADELE, BÜTÜN SOSYALİST VE GERÇEK DEMOKRATLARIN GÖREVİDİR

Günümüz Türkiye'sinde de, egemen sınıfların anti - komünizm ve anti - sovyetizmleri bilinen bir gerçektir. Zaten yerli burjuvazi, Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana anti - komünizm silahını bir an olsun elinden bırakmamıştır. Egemen sınıfların ve onların sözcülerinin yıllardan beri ağızlarında sakız ettikleri, «Bolşevik zulmü» «din düşmanı, aile düşmanı moskof gâvuru», «komünist rusların istilâsı, saldırısı» ve benzeri gibi yutturmacalar; en hayasızca bir şekilde, demagojinin, yalanın, tahrifatın binbir türlüsü kullanılarak, Türkiye Halkına ve onun bir parçası olan gençliğe kabul ettirilmeye çalışılıyor. Görülen odur ki, burjuvazinin bu ikiyüzlü siyaseti, belli ölçülerde «başarıya» ulaşmıştır. Fakat, burjuvazinin bu geçici başarısı elbette ki «ilelebet» sürmeyecektir. Halkımızın, gerçek kurtuluşu olan sosyalizmi gün geçtikçe büyüyen ölçülerde kabullenip, benimsemesi, bu söylediğimizin doğruluğunu gösterir. Ve hiç şüphesiz, burjuvazinin anti - komünizm silâhının ve aynı anlama gelen anti - Sovyetizm çalışmalarıdır. Bugün işçi sınıfı sosyalistlerinin ve hatta, tutarlı birer demokrat olan herkesin en önde gelen görevlerinden biri de, egemen sınıfların bu oyununa karşı mücadele etmektir. Bu mücadele, gençlik için de birkat daha fazla değer kazanıyor.

Elbette ki, bu konuda yürütülecek mücadele, yerli maocuların anti-Sovyetik yaygaracılığına karşı yürütülecek mücadeleyi de dolaysız olarak içerir. Karşı - devrimcilik yolunda, dünyadaki diğer «kafadar»larından hiç de aşağı kalmayan yerli maocular, egemen sınıflarla milliyetçilik yarışına girişmekte ve Osmanlı döneminden bu yana halkımız üzerinde sürekli olarak körüklenen «Rus düşmanlığını» utanmazca bir şekilde kullanarak, Büyük Ekim Devrimini açıkça kendi ağızlarından inkâr etmektedirler. Çünkü onlar böylelikle, Sovyetler Birliği halkının Büyük Ekim Devrimiyle yarattığı Sovyet Cumhuriyetlerini yok saymaktadırlar. Uluslararası maoculuğun derinleşen krizi ve açmazları, yerli maocular üzerinde de etkisini göstermekte ve sadece öğrenci gençlik arasında şöyle böyle bir yere sahip olan maocular, habire dağılmakta, bölünmekte ve güç kaybetmektedirler. Buna rağmen, maoculuğun gençlik içersinden tecriti meselesi, halen kendini önemli ve ilk planda halli gereken görevlerden biri olarak dayatmaktadır. Bu nedenle, Genç Sosyalist olarak, maoculuğun karşı — devrimci niteliğinin iyice açığa çıkması için çalışmayı, belli başlı görevlerimizden biri olarak kabul ediyoruz. Bu sayımızda yayınlamaya başladığımız ve birkaç sayı daha sürecek olan maoculuk ve gençlik konulu yazımız, böyle bir amaç taşımaktadır.

TÜRKİYE GENÇLİĞİNİN ENTERNASYONALİST GÖREVLERİ

Türkiye gençliğinin, dünya devrimci süreci karşısındaki görevlerini olması gereken ölçülerde yerine getirebilmesi için çalışmak, önümüzde duran en acil görevlerdendir. Hiç şüphesiz, Türkiye gençliğinin, bu sürece gerçek anlamda katkıda bulunmasını engelleyen büyük güçlükler vardır. Bu konuda her şeyden önce, yukarda değindiğimiz, gençlik içerisinde yerine getirilmesi gereken enternasyonalist görevin; burjuvazinin ırkçı ve milliyetçi — şoven politikasına karşı yürütülecek mücadeleyle tamamlanması gerekmektedir. Zira burjuvazinin bu politikası, dünya proletaryası ve emekçi halkları arasında yapay düşmanlıklar yaratmak

(Devamı sayfa 11'de)

MADDECİ TARİH ANLAYIŞI

«Toplumun gelişim tarihi, bir noktada tabiatınkinden tamamen ayrılırlar. Tabiatta —insanın onun üzerinde yarattığı etkiyi bir yana bıraktığımız takdirde— sadece bilinçsiz ve kör etkenler birbirlerini etkilemekte ve genel yasa onların değişen hareketleri içinde belirmektedir... Buna karşılık toplum tarihinde etkin olanlar, akıl veya tutku yoluyla hareket eden ve belirli hedefler peşinde koşan bilinç sahibi insanlardır.»

1840 yıllarının Avrupasında kapitalizmin vardığı gelişkinlik düzeyi, yeni ve devrimci bir sınıfın, **bağımsız bir güç olarak** tarih sahnesine çıkmasına yol açıyordu. Bu yıllarda, büyük sanayideki gelişmeler ve burjuvazinin ele geçirdiği sıyasi egemenliğin etkisiyle, proletaryanın mücadelesi daha bir belirginleşiyor ve proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi, söz konusu ülkelerdeki tarihsel gelişmenin birinci planına geçiyordu. Proletarya ve burjuvazi arasındaki uzlaşmaz karşıtlık, 1800'lerden -ve özellikle 1830'lardan- sonra kendini iyiden iyiye gösterdi. İnsan toplumunun vardığı bu yeni aşama, sınıf mücadelesinin en yüksek düzeye ulaştığı ve sınıflar arası ilişkilerin, tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildiği bir dönemdi. Bu sınıf mücadelesi ve buna bağlı olan çeşitli tarihsel olgular, o zamana kadarki tarih anlayışına **yeni bir yön** vermekte gecikmediler. İşçi sınıfının iki büyük ustası K. Marx ve F. Engels, bu toplumsal koşulların yarattığı ortamda, tarihin incelenmesinde bilimsel bir yaklaşımı, ilk defa olarak sistemli bir şekilde gerçekleştirdiler.

TARİHSEL MADDECİLİK:

Daha önceki yazılarımızda da değindiğimiz gibi; tarih, diyalektik maddeciliğin toplumsal süreçlere uygulanması sonucunda, bir **bilim** haline gelmiştir. Bu sayede oluşan ve toplumsal gelişimin en genel yasalarını inceleyen **Tarihsel Maddecilik**, marksist felsefenin ayrılmaz bir parçasıdır. Hiç şüphesiz, diyalektiğin genel yasaları, toplumsal hareketler için de geçerlidir. Çünkü insan toplumu, maddi dünyanın bir parçasıdır ve ondan ayrı düşünülemez. Bu nedenle, Diyalektik ve Tarihsel Maddeciliğin **genel gelişim yasaları**, hem doğa, hem toplum ve hem de insan düşüncesi alanlarında geçerliliklerini korurlar.

Bununla birlikte, tarihsel maddecilik, topluma özgü birtakım **özel yasaları** araştırdığından, göreli bir bağımsızlığa sahiptir. Bu yasaların temel özelliği, bilinç ve irade sahibi insanların faaliyetlerine bağlı olarak işlemeleri ve aynı zamanda da insanların bilinçlerinden **bağımsız** olarak tarihsel akışı sağlamalarıdır. Doğadaki hareketler oranla çok daha karmaşık ve yoğun olan toplumsal hareketler, maddenin en üst hareket biçimini oluştururlar. Dolayısıyla, toplumsal hareketlerin, kendilerine özgü gelişim yasalarına sahip olacakları açıktır. Toplum ve doğa tarihleri arasındaki farka değinirken, Engels şöyle diyordu: **«Toplumun gelişim tarihi, bir noktada tabiatınkinden tamamen ayrılırlar. Tabiatta —insanın onun üzerinde yarattığı etkiyi bir yana bıraktığımız takdirde— sadece bilinçsiz ve kör etkenler birbirlerini etkilemekte ve genel yasa onların değişen hareketleri içinde belirmektedir... Buna karşılık toplum tarihinde etkin olanlar, akıl veya tutku yoluyla hareket eden ve belirli hedefler peşinde koşan** bilinç sahibi **insanlardır.»** (1)

Şu halde, tarihin yasaları, kendi başlarına (otomatik olarak) işleyemezler. Bu yasaların işleyebilmeleri, ancak insanların pratik faaliyetleriyle mümkün olur. Yani tarihin akışı, insan faaliyetlerine bağlıdır. İnsanlar, kendi amaçlarına ulaşmak için çalışırken, bilinçli olarak yaptıkları faaliyetleriyle, kendi tarihlerini kendileri yapmış olurlar. Böylelikle, tek tek insanların faaliyetlerinin bileşkesi, bize insanlık tarihini verecektir. Fakat asıl mesele, insanların bu faaliyetlerini yönlendiren etkenleri (irade, tutku, düşünce vs. yi) belirleyen; onların arkasında bulunan **asıl etkenleri** bulup, ortaya çıkarmaktır. İşte tarihsel maddecilik, ilk defa olarak bunu gerçekleştirmiş ve toplumsal teoriler alanında, gerçek bir devrim yapmıştır.

Marx ve Engels'ten önceki tarihçiler, tarihin, büyük insanlar, krallar, generaller vb. kişilerce «yaratıldığını»; ya da, tümüyle doğa-üstü bir gücün düzenleyiciliği altında geliştiğini sanırlardı. Bu yönde pek çok farklı yaklaşım olmakla birlikte, hepsinde ortak olan yan; toplumdaki, (politika, hukuk, din, ahlâk, estetik vs. hakkındaki) çeşitli fikirsel olguların, diğer bir deyişle **toplumsal bilincin;** toplumun bir bütün olarak maddî ilişkilerini, yani **toplumsal varlığı** belirlediği şeklindeki idealist görüştür. Bu idealist tarih anlayışı, günümüzde de esas olarak, sömürücü egemen sınıflarca savunulmaktadır. Çünkü, toplumsal ilişkilerin saklı-gizli kalması, her zaman sömürücü sınıfların ve onların egemenliklerinin yararınadır. İdealist tarih anlayışı da, toplumsal gerçeklerin «bulandırılması» işini, lâyıkıyla yapar.

Görüldüğü gibi, felsefenin temel sorunu, (yani madde ve bilinç arasındaki ilişki konusu) burada da karşımıza çıkmaktadır: toplumsal varlık mı önce gelir, yoksa toplumsal bilinç mi? Bu soru, toplumsal teoriler alanında da, idealizm ve maddecilik ayrımını yapmamızı sağlayan yegâne ölçüttür. Marx, bu soruyu büyük bir açıklıkla şöyle cevaplandırıyordu: «İnsanların varlığını belirleyen şey, bilinçleri değildir; tam tersine, onların bilincini belirleyen, toplumsal varlıklarıdır.» (2)

Aslında, maddenin bilinçten bağımsız olarak bulunduğunu ve bilincin maddeden kaynaklandığını kabul eden tutarlı bir maddeci sistem açısından, bu sorunun bir başka şekilde çözümlenmesi imkânsızdır. Zira, sözkonusu maddeci önermenin toplum yaşamına uygulanması, tarihsel maddeciliğin temel ilkesini ortaya çıkaracaktır. Toplumsal varlık, toplumsal bilinçten bağımsız olarak vardır; ve **»toplumsal bilinç toplumsal varlığı** yansıtır, **Marx'ın öğretisi budur.»** (3)

TARİHTE ÖZNEL VE NESNEL ETKENLERİN ROLÜ:

Yukarıda da değindiğimiz gibi, tarih, insan faaliyetlerine bağlı olarak gelişir. Fakat bu, hiç bir zaman, toplumsal ilişkilerin **insanların keyfi iradelerine** bağlı olduğu anlamına gelmez. Yani, insanlar kendi tarihlerini kendileri yapmalarına rağmen, bunu, kendi keyiflerinin istediği gibi, kendi seçtikleri koşullar içerisinde yapmazlar. Tersine bu koşullar, insan iradesinden bağımsız olarak, onlar istese de, istemese de vardırlar ve insan faaliyetlerini de, esas olarak bu koşullar belirlerler. Demek ki insanlar, tarihsel eylemlerini, kendilerine eski kuşaklardan kalan bu **nesnel koşullara bağlı olarak** gerçekleştirirler. Yalnız burada önemli olan bir husus vardır. Söz konusu koşullara bağlı olarak birtakım faaliyetlerde bulunan insanlar, çevrelerini ve genelde dünyayı değiştirerek, bizzat içinde bulundukları koşulların da değişmesini sağlarlar. Bu anlamda, insanlar, tarihsel gelişmenin basit birer figüranı değildirler. Tarihsel gelişmeler izlenirken gözden kaçırılmaması gereken bu öznel ve nesnel faktörlerin diyalektik ilişkisi konusuna, ilerde tekrar döneceğiz.

Tarihsel olgular, toplumsal yaşamın çok yönlülüğü ve karmaşıklığı içerisinde meydana gelirler. Bu olguların, —görünürde pek çok rastlantının eseri olduğu şeklindeki izlenimin— arkasında yatan zorunlulukların, dolayısıyla, bu olguları belirleyen temel yasallıkların ortaya çıkarılması açısından; tarihsel maddeci yaklaşımın aşması gereken, önemli bir engel daha vardır. İnsanları belli bir tarihsel faaliyete yönelten etkenler arasındaki, nihai planda belirleyici olan **itici güçlerin** (saiklerin) bulunması gerektiğini yukarıda belirtmiştik. Fakat bu noktada, eğer tek tek bireylerden hareket edecek olursak, toplumsal gelişmeyi sağlayan itici güçlerin bulunması imkânsızlaşır. Çünkü bireyin kendine özgü özellikleriyle, toplumun bütününü izah edemeyiz. Ama bunun tersi mümkündür. Çünkü bildiğimiz gbi, insanın içinde bulunduğu nesnel koşullar, onun faaliyetlerinin çerçevesini çizer, yani onları belirler. Bu nedenle, her ne kadar, insanları belli bir davranışa iten etkenler, zorunlu olarak insan beyninden geçerek o davranışı ortaya çıkarıyorlarsa da; bu etkenlerin insan beyninde şekillenmesini sağlayan, nesnel-toplumsal koşullardır. İşte bu yüzden, sözkonusu itici güçlerin araştırılmasında; **«ne kadar üstün olurlarsa olsunlar, bireylerin saiklerinden çok, büyük yığınları, tümüyle halkları ve her halkın içinde tümüyle sınıfları harekete geçiren ve onları... sürekli bir eyleme iten saiklerin söz konusu olması gerekir.»** (4)

Bu konuyu, gelecek sayımızda da incelemeye devam edeceğiz.

(1) K. Marx — F. Engels, Felsefe İncelemeleri, Doğan Yayınevi, s. 50
(2) K. Marx, Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı, Önsöz, Sol Yayınları, s. 25
(3) V.İ. Lenin, Materyalizm ve Ampiryokritisizm, Sol Yayınları, s. 361
(4) K. Marx — F. Engels, a.g.e. s. 53

KÜLTÜR

Sanat konusundaki yazılardan ilk bir kaçını terminoloji açıklamasına ayıracağımızı belirtmiştik. Bu sayıda da çok kullanılan ve çoğu zaman da yanlış kullanılan «kültür» terimi üzerine bir açıklık getirmeye çalışacağız.

Tarih boyunca insanlar üretim alanında, teknik, bilim, sanat, ahlâk, siyaset, vb. alanlarda çeşitli faaliyetlerde bulunurlar. İşte, bu faaliyetler sırasında toplumda yaratılan tüm maddi ve manevi değerlere, bu değerlerden faydalanma ve mecvut değerleri gelecek kuşaklara aktarma şekillerine kültür adı verilir. Bu kadar değişik bir anlama sahip olan kültür, nisbeten daha özel olan iki dala ayrılır: maddi kültür, yani, makinalar, üretim alanında edinilen iecrübeler ve diğer maddi zenginlikler ile manevi kültür yani, bilim, sanat, edebiyat, felsefe, ahlâk, eğitim, v.b. Manevi kültür son tahlilde maddi şartlar, yani maddi kültür, tarafından belirlenmekle beraber yine de göreceli bir bağımsızlığa sahiptir.

Marksizm-Leninizm kültürün tarihsel bir olgu olduğunu belirtir. Kültür tarihsel bir olgudur, yani tarihte birbirini izleyen sosyo-ekonomik formasyonların herbiri kendi üretim ilişkileri ile uyumlu bir kültüre sahip olmuşlardır. Bu şekilde, bir köleci toplum kültüründen, bir feodal toplum kültüründen ya da bir burjuva toplum kültüründen bahsedilebilir.

İnsanlığın gelişimi içinde ortaya çıkan her sosyo-ekonomik formasyon, kendinden öncekilerin kültür mirasını ihtiyaçlarına ve zamanın koşullarına göre kısmen devralır, kısmen de reddeder; ve böylece kendi kültürünü yaratır.

Sınıflı bir toplumda kültür, ideolojik muhtevası ve pratikteki hedefleri bakımından sınıfsal bir karakter taşır. Örneğin kapitalist bir toplumda «milli kültür genel olarak büyük toprak sahiplerinin, papazların ve burjuvazinin kültürüdür.» (Lenin, Sanat ve Edebiyat, Payel, y., sf. 102). Ama kapitalist toplumda «burjuva kültürü»nün yansıra ezilen kitlelerin yarattığı demokratik ve sosyalist bir kültür de şu veya bu biçimde mevcuttur. «Her milli kültür, pek az gelişmiş olsa bile, demokratik ve sosyalist bir kültürün unsurlarını içerir. Çünkü her millette sömürülen bir emekçi yığını vardır.» (Lenin, a.g.e.) Bu yüzden «burjuva kültürü» ile «burjuva toplumu kültürü» arasında bir ayrım yapılması gerekir.

Birincisi, kapitalist toplumda egemen sınıfın kültürüdür ve ikincisini belirler. Ancak «burjuva toplumu kültürü» yani «milli kültür»ün içinde çekirdek halinde de olsa demokratik ve sosyalist kültürün unsurları mevcuttur. Bunun içindir ki, biz «her milli kültür içinde iki tane milli kültür vardır.» diyoruz. Yahya Kemal, Ahmet Kabaklı, Emel Sayın'ların Türk kültürü vardır; ancak aynı zamanda Yaşar Kemal, Nazım Hikmet, Ruhi Su'ların adlarında beliren Türk kültürü vardır.

Burjuva toplumu içinde çekirdek halinde mevcut olan demokratik ve sosyalist kültür unsurlarının serpilip gelişerek tam anlamıyla sosyalist klütürü oluşturması bir devrim sorunudur. Sosyalist devrim olmadan sosyalist kültür yaratılamaz; sosyalist devrimin asli unsurlarından biri de kültür devrimidir. Geçmişin bütün ilerici kazançlarını temsil eden sosyalist kültür, gerek ideoloji bakımından, gerekse gördüğü toplumsal işlev bakımından modern burjuva kültüründen ayrılır. Sosyalist devrim, aynı zamanda, enternasyonalist bir kültürün oluşması için gerekli maddi zemini yaratır. Sosyalizm; biçimde milli, muhtevada sosyalist kültürlerin tam gelişmesini, milletarasında maddi ve manevi değerlerin karşılıklı alışverişinin yoğunlaştırılmasını, her milletin kültür hazinesinin enternasyonal karakter taşıyan değerlerinin gelişmesini kapsar. Dünya kültürü içinde yaratılmış en iyi şeyleri özümleyip geliştirilmesi ile sosyalist kültür, insanlığın kültür süreci içinde yeni ve yüksek bir safhadır.

Devrimci Fransız Şairi : PAUL ELUARD

Fransız ve dünya edebiyatının ünlü şairlerindan ve Alman faşizmine karşı Direniş hareketinin yiğit savaşçılarından Paul Eluard bundan 24 yıl önce, 18 Kasım 1952 de ölmüştü.

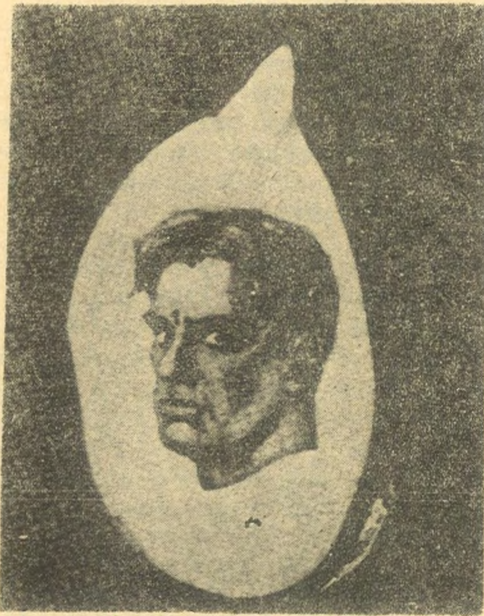
Eluard 14 Aralık 1895 de Paris yakınında bir kasabada doğdu. Ailesinin geçimi pek iyi değildi. 16 yaşına kadar okula devam etti. Bir süre hastalandı ve senatoryumda yattı. 1. Dünya Savaşı patlayınca da askere alındı. Acılarla dolu savaş yılları onu derinden etkiledi. İlk kitapları olan **Odev ve Tasa, Barış için Şiirler**'de bu dönemi dile getirir.

Savaştan sonra Dada hareketine katılan Eluard, dadacıların 1922 de dağılmasından sonra bir süre düşünsel çelişkiler içinde kalır. Gerçeküstücü sanatçılarla tanışır ve bu akımın etkisine girer.

İspanya İç Savaşı ve zamanının diğer dünya olayları onu etkiler ve yavaş yavaş gerçeküstücülükten sıyrılmaya başlar. İkinci Dünya Savaşı sırasında o dönem yeraltında çalışan Fransız Komünist Partisi'ne girdi. Direniş hareketinde aktif olarak yer aldı. Alman işgalinden sonra acıya, zorbalığa karşı daha militanca yazdı. Şiirleri gizlice elden ele dolaşıyor, **Şiir ve Gerçek** adlı eseri uçaklarla Fransız direnişçilerinin üzerine atılıyordu. **Özgürlük** şiirini yurtseverler ezbere biliyorlardı.

Savaş sonrasında da Eluard bir komünist olarak pek çok ülkeyi dolaşmış, dünya barışı için bir çok konseyde görev almıştır.

Türkçeye Eluard'ın eserlerinin bir kısmı çevrilmiştir: **Ağızda bir sevi**, çev. S. Kudret Aksal, Dey. **Seçme Şiirler** çev. A. Kadir, A. Bezirci, Akşam kitap kulübü. Kısa bir süre önce çevirmen Sait Maden Eluard'ın şiirlerinden bir kısmını **Şiirler**, Paul Eluard adlı kitapta kazandırmıştır. Maden tanıtma yazısında şöyle diyor: «İnanılmayacak kadar yalın, özentisiz bir şiir diliyle, inanılmayacak kadar etkileyici bir sevecenlikle insan kardeşliğini, insan güzelliğini akarsu duruluğunda, çocuk gülüşü inceliğinde duyup duyuran bir ozan... Barışa, özgürlüğe, günlük ekmeğin insanca paylaşılmasına yakılmış bir tükürdür Eluard'ın şiiri.»

Moskova Politeknik Müzesinin düzenlediği bir Mikrominyatürler sergisi Avrupa'nın çeşitli şehirlerini dolaştı. El mahareti, yaratıcı hayal gücü ve teknolojinin en son buluşlarının birleşerek oluşturduğu sanat eserleri Avrupalıların hayranlığını uyandırdı. Yukarıdaki bu sergiden alınmış Mayakovski'nin bir portresini görüyorsunuz. Bir elma çekirdeğinin yarısı üzerine yapılmış olan orijinalinin, 200 kere büyütülmüş kopyasıdır.

Ey Bitmez Tükenmez Ölüm

Kötüye :

Yaşamın kuru otu değerinde sevincin yükü
İkisi de boyun eğip katlanmadan daha bir hafif
Donuk bir gülüş gibi hafif gözyaşlarından sonra
İçimizi incecik bir tozla saran gülüş gibi
Benimse derim var çarşaflarım acım oyanışım var
İlgilerim çalışmam kuşkularım utancım
O zaman yüceltiyorum ölümü bütün oluyor ayrıntı
Herşeyin içinden geçen zaman benim oluyor sonunadek
Benim oluyor kökün oyup deldiği kalın toprak
O toprakta bağrıma doğru çığ halinde kararan gün
Görüyorum aşağıdan baykuş orada tanıyor gölgesini
Dünyayı ikiye bölen gecemin karanlığında

İyiye :

Dünyanın ucudur birleşmiş olmak
Büyür insanın yüreği
Birbirine yaklaşır dünyanın iki ucu
Hakların yüreği daha bir çarpar
Hakların yüreği döver toprağı
Ve ürün kusursuz olur
Bir meydan okumadır çalışmamız
Sahiplere sınırlara karşı
Kendimiz için çalışmak istiyoruz
Gündüzü olacağız geceye inat
Unutacağız düşmanlarımızı
Rengi göz kamaştıracak
Ateşin içine sokulduk
Bizim olsa gerektir sağlık
Doğruluyoruz buğdaylar gibi
Ve sevgiyi ekiyoruz.

P. ELUARD
çev. Sait MADEN

Deprem Yıkımının Sorumlusu Gerici, Irkçı Burjuva İktidarıdır!

Doğu Anadolu bölgesinin bazı kesimlerinin, I. derece deprem bölgesi olduğu bilinmektedir. Bu bölgede bugüne kadar meydana gelen depremlerde, onbinlerce Doğulu emekçi hayatlarını kaybetmişlerdir.

Bugün, depremlerin önceden haber alınarak, buna karşı tedbir almak, tekniğin bu konudaki yetersizliğinden ötürü mümkün olamamaktadır. Ancak, deprem bölgelerini önceden saptayarak, buna karşı erken tedbir almak (depreme dayanıklı konut yapma vb.) mümkün olmaktadır.

Nitekim, özellikle sosyalist ülkelerde ve çoğu zaman ora emekçi halkının dayatması ile ileri kapitalist ülkelerde bu durum çözümlenmiştir. Bu ülkelerde meydana gelen depremler, böyle ağır kayıplara sebep olmamaktadır.

Buna karşılık bizim ülkemizde, her deprem olayında binlerce insan ölüyor, binlercesi sakat kalıyor. Son olarak, geçtiğimiz günlerde Van'da meydana gelen deprem, yine onarılması güç ve acı kayıplara neden oldu.

Kimdir bunun sorumlusu?

Bugüne kadar bu bölgeye hiç bir deprem tedbiri götürmemiş, Doğu emekçi halkını açıkça depremlerin kucağında ölüme terketmiş, daha da öte, konut, yol, su, elektrik, okul; hastane vb. gibi en doğal imkanlardan bu bölgeyi sürekli mahrum etmiş olan burjuva iktidarlardır. Evet, bu kitle katliamlarının tek sorumlusu onlardır. Çünkü bu, onların politikalarının bir sonucudur.

Bugüne değin, burjuva iktidarlarca izlenmiş olan politika gayet açıktır. Doğu halkı, bu politika gereği, mağaralarda yaşamağa, yoksulluğa ve açlığa terkedilmişlerdir.

Onlar, hem gerekli olan hiçbir şeyi yapmazlar, hem de böyle felaketler karşısında göstermelik gözyaşları döker, avazları çıktığınca bağırırlar. Matem ilan eder, yardım komiteleri, deprem komiteleri kurarlar! Sonra da bilmem ne kadar TL'yi deprem felaketzedelerine bağışladıklarını, TV — radyo vb. gibi her türlü imkandan yararlanarak yayarlar ve böylece az ele geçen bir propaganda fırsatını en iyisinden değerlendirirler. Amaç açıktır. Kamuoyunda «iyiliksever yardımsever işadamları» imajını yaratmak.

Ama tüm yapılan yardımlar ve hatta emekçi halkın binbir güçlükle, günlük nafakasından keserek yapmış olduğu yardımlar bile, sonunda yine bu beylerin keselerine girer.

Bir müddet sonra piyasada, Amerikan malı yiyecek maddeleri, Avrupa menşeli giyecek maddeleri dolaşmaya başlar. Ve bu işten en kârlı çıkanlar, yine bi avuç kişi, bir avuç vurguncu olur.

Bu; bugüne kadar böyle oldu, bugünde böyle olmaktadır. Ama; demek değildir ki bugünden sonra da hep böyle olacaktır.

Deprem felaketzedelerine imkânları ölçüsünde yardımda bulunmak, şüphesiz her yurtseverin, her demokratın bir görevidir.

Ancak önemli olan, bu yardımların deprem felaketzadelerinin ellerine ulaşmasıdır. Bu da ancak, yardımların toplanması ve ulaştırılması işinin, genel olarak yardım organizasyonunun, Halkımızı temsil eden çeşitli demokratik örgütlerce yapılmasıyla mümkün olur.

Doğu halkı, giderek haklarının bilincine varmaktadır.

Depremlerde kaybedilen binlerin kader olmadığını görmektedir ve bu bilinçle, büyük bir hızla örgütlenmekte, demokratik muhalefet saflarında yerini almaktadır. Demokratik halk muhalefeti, Doğulu emekçi halkın depremlerden elden geldiğince korunması için çeşitli demokratik talepleri burjuva iktidarlarına dayatacaktır.

Antalya Olayları ve «İleri» nin Tavrı Üzerine

Yeni yayına başlayan İleri adlı dergi, ilk sayısında Antalya'daki bazı olaylara değinerek işçi sınıfı sosyalistlerine saldırdı.

Söz konusu olay TRT'ye ve burjuva basınına da yansımaştı. O akşam TRT haber bültenlerinde TSİP'e uygulanan sansür kaldırılarak (!) Antalya TSİP teşkilatının basıldığı; çok sayıda sopa, zincir, molotof kokteyli, mermi ve silah bulunduğu haberi verildi. Burjuva basını da TSİP'in, Ant—Gör (Antalya Gençlik Örgütü) mensupları ile TSİP'lilerin silahlı çatışmaları sonucu basıldığını bildirdi.

İşçi sınıfı sosyalistleri burjuva basınının ve TRT'nin tutumunu kınayan bir bildiri ve TSİP Antalya Bölge Temsilcisi'nın yine burjuva basınının demokratik güçleri birbirine düşürme oyununa gelinmeyeceğini açıklamasından başka susmayı yeğlediler.

«İleri» dergisi ise daha ilk sayısında «otuzbeşkişiye karşı. üç kişi» (hem de biri kör) gibi orta çağ şövalyesi efsaneleri uydurarak, sorumsuzluğunu gösterdi.

Genç Sosyalist, olayın ayrıntıları üzerinde durmak niyetinde değildir. Ancak «İleri»ye de bazı şeyleri hatırlatmalıyız. «İleri»ye göre işçi sınıfı sosyalistleri faşistlere karşı hiç bir mücadele vermiyorlar. Buna özellikle «İleri»nin kendisini inandırması gerek; çünkü kimi yerlerde işçi sınıfı sosyalistleriyle «İleri» çevresi faşistlere karşı birlikte mücadele veriyorlar. Ama işçi sınıfı sosyalistleri «faşizme» karşı mücadeleyi «Faşistlere» karşı mücadele düzeyine indirgemez. Böylesi faşizme karşı mücadeleyi pek basit bir hale getirirdi. Faşizme karşı mücadele yanlız bir avuç faşiste karşı değil, onların varlık nedeni olan sermaye düzenine karşı, cana can, dişe diş bir mücadeledir. Ve buna kimin soluğunun yeteceği, kimin bu mücadelenin öncülüğünü yapacağı meselesi de Türkiye solundaki ayrışmalar netleştikçe daha açık görülmektedir.

«İleri», sosyalistlerin «Silah değil, İş ekmek» sloganı üzerinde demagojik spekülasyonlar yapıyor. «İleri» dergisine hatırlatalım; kastedilen zavallı «Altıpatlar» değildir. Silah tekelleri dünyayı birbirine katmak için hergün muazzam tahrip gücüne sahip silahlar imal ediyorlar. MC bu silahlardan payına düşen kemiği alamadığı için ABD emperyalizmine yaltaklanıp duruyor. Herhalde, emekçi halkın alın terinden kesilen vergilerle satın alınacak bu silahların turşusu kurulmayacak. MC'nin diliyle söylersek, bu silahlar, «Komünistlere, Kürtçü bölücülere, Yunan tehlikesine ve kuzeyden gelebilecek komünist istilaya karşı» kullanılacak.

«İleri» dergisi, silah tekellerinden ve MC'nin temsil ettiği sermayeden mi yana, yoksa bu silahları ensesinde hissden emekçilerden mi yana? «İleri», demokrasi mücadelesine gerçekten yararlı olmak istiyorsa şovenizme ve bunun bir parçası olan silahlanma yarışına karşı çıkmalıdır. «Silah değil, İş ekmek» sloganına antipatisi varsa aynı muhtevaya sahip başka bir sloganda kullanabilir, ama demagoji yapmamalıdır.

İşçi sınıfı sosyalistleri, sık sık ilericilerin kendi aralarındaki mücadelelerin birlik - eleştiri - birlik çerçevesinde kalması gerektiğini vurgulamıştır. Ve onlar kendi davranışlarında bu ilkeye sıkı sıkıya sadıktırlar. Şimdiye kadar, karşı - devrimci maocular ve kimi goşist gurupları, işçi sınıfı sosyalizminin yürüttüğü siyasi mücadeleyi engellemeye kalkışmışlardı. Kendilerine «lisan-ı münasip» ile sosyalistlerin bu türden saldırılara pabuç bırakmayacağı anlatılmıştı. Antalya olayları bu çerçeve içinde değerlendirmelidir. Umarız, «İleri» de anlatılmak isteneni anlamıştır.

«İleri», sosyalistlerin kendilerini polisle karşı karşıya bıraktığını, provoke edildiklerini söylüyor; ve ekliyor: «provokasyon ve ihbar devrimci mücadele biçimi değildir». Oysa, olayın TRT'ye yansıdığı gün, haber bültenlerini dinleyenler 27 TSİP üyesinin gözaltına alındığını duymuşlardır. Bu arkadaşlardan ikisi hala tutuklu. TSİP'in bir teşkilatı polis tarafından arandı. TSİP'liler, sıradan Antalyalılar arasında «öcü» sanılmaya başlandı. Sempatizanları korkutuldu. «İleri» hangisi için «provokasyon ve ihbar devrimci bir mücadele biçimi değildir» diyor. Genç Sosyalist, yurtsever gençlik hareketinin çesitli kesimleri arasında her tür sürtüşmeye karşı tavrını alacaktır. İlericilerin birbirlerini kırmaları yapsa yapsa en çok burjuvazinin bıyık altından gülmesine yol açar.

Endüstri Meslek Liselerindeki Faşist Baskılara Son !

Endüstri meslek liselerinde % 90 yoksul çocukları okumaktadır. Yüksek okullarda okumayı, (özellikle ekonomik güçsüzlükler nedeniyle) bulutların üzerinde görmekte, kendisi için aslanın ağzından ekmek almak kadar güç olduğunu kavramakta ve üniversite kapılarında bekletilen yüzbinlerce emekçi çocuklarını da görerek, kısa yoldan bir ekmek kapısı bulmak gayesi ile kapağı endüstri meslek liselerine atmaktadır.

Bu fırsatı değerlendirmesini bilen sömürü düzeninin okul yöneticileri, atelye şefleri, öğrencilerin çelik gibi sağlam, yay gibi eğimli, nasırlı ellerinin yapacağı yüce emeğin üzerinden sağlayacakları artı değeri, tilkinin pusuda tavuk beklediği gibi beklemektedirler. Her yıl okulların açılmasıyla birlikte sömürü işine bismillah deyip, özellikle yaz aylarında bu sömürüyü doruk noktasına ulaştırma çabalarını artırmaktadırlar.

Genel olarak Türkiye çapında oynanan bu oyunların Çorum EML'ne nasıl yansıdığını görelim.

1—) Yapılan 500—100 TL değerinde bir işe, bu senin imtihan işindi denilebilmektedir.

2—) Yapılan işlerin ücreti, iyi olmamış gibi sudan bahanelerle verilmeyebilmektedir.

3—) ücretler atelye şefinin vicdanının elverdiği şekilde 2—12 TL arasında değişmektedir.

4—) Öğrencilerin hak ettikleri paralar yıl sonuna kadar bekletilmekte, verilmemektedir. Öğrencilerin toplu paralarının bir sene içerisinde değer kaybetmesi ve bu paranın faizinden faydalanılmak suretiyle, sömürücülük, yeni bir yönde daha filizlenmiştir.

5—) Öğrencilere, «mesleğin üzerindeki pratiğini artırırsın» gibi kandırmacalarla, bedava veya ucuza olarak, örneğin arka arkaya 50 tane masa yapma mecburiyeti konmaktadır.

6—) «Öğrenciler ders saati içerisinde paralı iş yapmazlar» diye, derslerde çeşitli işler bedava olarak yaptırılmaktadır.

7—) Sömürünün başka bir yönü ise, işkazalarına karşı hiç bir tedbirin alınmamış olmasıdır.

Döner sermaye kanalıyla öğrencileri sömürerek pay alanlar, diğer yandan her türden anti—demokratik uygulamaları da birbiri ardısıra getiriyorlar.

Devrimci öğrencileri okuldan atıyorlar, tümüyle okulu faşistleştirebilmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Yakasında bozkurt rozeti olan öğrencilere sınıf geçmede her türlü kolaylığı sağlıyorlar vs.

Daha bunlara eklenebilecek yüzlerce pislik, oyun var. Fakat tüm bunlar devrimci öğrencilerin haklı mücareleleri karşısında, birer birer eriyecektir. Bütün devrimciler ve EML'ndeki öğrenciler biliyorlar ki, hak verilmez alınır. Bu ilke, mücadelemizin temel taşıdır.

Endüstri Meslek Lisesi
Devrimci Öğrencileri

GENÇLİK VE ENTERNASYONALİZM

(Baştarafı orta sayfada)

ve böylelikle bir yandan dünya devrimci güçleri arasındaki enternasyonalist dayanışmanın gücünü azaltmak ve diğer yandan da, emperyalizmin özünde olan militarizmi geliştirip, savaş kışkırtıcılığını sürdürmek amaçlarına hizmet etmektedir.

Bugün Türkiye'deki yerli egemen güçler, özellikle (ilkokuldan başlamak üzere) eğitim kurumlarını kullanarak, gençliği böylesi bir milliyetçi şartlandırma altında tutmaya özel bir önem vermektedirler. Egemen sınıfların bu yolda yürüttükleri sistemli ve yoğun çabaların küçümsenmesi olanaksızdır. Bu nedenden dolayı, geniş gençlik kesimleri içerisinde, ırkçılığa karşı, ulusların eşitliği ve halkların kardeşliği doğrultusunda, sürekli bir dünya barışından yana olan ajitasyon ve propaganda çalışmaları sürdürmek ve giderek, gençlerin bu yönde örgütlü bir şekilde mücadeleye katılmalarını sağlamak; gençlik içinde yerine getirilmesi gereken en önemli enternasyonalist görevlerden biridir.

Gençliğin enternasyonalist görevleri denince, anlaşılması gereken, yalnızca bunun sözde kalan kısmı değil, somut örgütsel plandaki enternasyonalist dayanışmanın da sağlanması için çalışmaktır. Uluslararası gençlik örgütleriyle örgütsel olarak sıkı bir birliğin sağlanması gerekmektedir. Bu hem Türkiye ve hem de dünya gençlik hareketlerinin ve giderek dünya devrimci sürecinin gelişimleri yönünden çok önemlidir. Türkiye gençliğinin dünya gençliği ile olan dayanışmasının önüne çıkan çeşitli engellerin, —başta bu konudaki hukuki mevzuat olmak üzere— aşılması gerekmektedir. Bunun için de, en başta Türkiye'deki Gençlik Hareketinin mevcut dağınıklığı ve örgütsüzlüğü giderilmelidir. Çünkü, Türkiye Gençliğini gerçekten temsil edecek bir örgüt olmadıktan sonra, ne sağlam bir enternasyonalist dayanışma gerçekleşebilir, ne de enternasyonalist görevlerin layıkıyle yerine getirilmesi mümkün olur. İşte bu husus, bizce, Türkiye Gençlik Hareketinin enternasyonalist görevlerinin en hayati önemli sahip olanıdır.

Örgütsüzlük ve dağınıklık nedeniyle, ülkemizdeki gençlik hareketi bizzat kendi asli fonksiyonlarını yerine getirememektedir. Böyle olunca da, enternasyonalist görevlerin tam anlamıyla yerine getirilmesi diye bir durum, hiç bir zaman için gerçekleşmemektedir. Çünkü, bu enternasyonalist görevlerin yerine getirilmesi, asıl olarak kendi ülkemizdeki gençlik hareketinin güçlendirilmesinden geçer. Yani, gençliğin en büyük enternasyonalist görevi budur. Diğer enternasyonalist görevler, tümüyle bu görevin yerine getirilmesine bağlıdırlar. Bu önemli gerçek, asla gözardı edilmemelidir.

ÇORUM'DA GENÇ BAKIR İŞÇİLERİ

(Baştarafı sayfa 2'de)

şeyler var mı?

— Var, ustamız büyük patrondan çok iş (BAKIR) alır; çünkü, dükkan kendinindir. Bunun için bizleri gece gündüz çalıştırır. Ahlaki baskı çok yapar. Fikir baskısı da.

— Ustanız, aldığı bu bakırdan ne kadar kazanıyor?

— Ustanın kârı; masrafı çıktıktan sonra, hemen hemen ayda 4—5 bin civarında oluyor.

— Ustanızın bakırını aldığı büyük patronla arasındaki ilişki nedir?

— İlişkileri, ustamız iş yönünden ona bağımlıdır.

— Ayda kaç lira alıyorsunuz?

— Kalfalar 1300, çıraklar 400 lira kadar.

— Peki, bu işin sonu ne olacak?

— Bizim, hepimizin, en büyük düşmanları sermayedarlardır. Bunun için kurtuluşumuz tüm işçi arkadaşların örgütlenerek, tek bir yumruk olup, sömürü çarkını durdurmamızdadır...

YAŞASIN, TÜM ÇALIŞAN ÇIRAK, KALFA ARKADAŞLARIN SENDİKA SİGORTA MÜCADELESİ!

(Baştarafı sayfa 12'de)

nın zorunlu olduğunu gösteriyor. Bundan önceki yazımızın başında «enternasyonalist olmak» deyiminden «son kararları kopye ediverme»yi anlayanlar olduğunu işaret etmiştik. Son bir yılda, gençlik hareketi içinde bir varlık olmaya başlayan bir çizgi enternasyonalizm deyince mangalda kül bırakmamakta, ancak, enternasyonalizmin en doğal gereklerinden biri olan «diğer ülkelerdeki mücadele tecrübelerini inceleyip onlardan kendi mücadelesi için dersler çıkarma»ya geldi mi iş, sürekli yan çizmektedir.

Bulgaristan devrimci gençlik hareketi tarihine baktığımız zaman, baştan itibaren gençlik hareketi içinde Komsomol'un belirleyici rolünü görürüz. Komsomol, «sınıfsal bakımdan işçi, köylü ve öğrenci gençliğin kitle örgütüdür... Fakat kuruluşu bakımından işçi ve köylü gençliğin örgütü olan bu birlik, sınıfsal özü açısından proleterya örgütünün bir parçasıdır. Çünkü, proleterya diktatörlüğünü zafere ulaştırmak ve sosyalist toplumu kurmak gibi proleteryanın sınıfsal amaçlarına hizmet etmektedir. Sınıfsal yapısı (bileşimi) sorunuyla, sınıfsal aslı (özü) sorunu karıştırılmamalıdır. Aynı zamanda birliğin işçi köylü yapısıyla, proleter özü arasında uzlaşmaz bir zıtlık olduğu da düşünülmemeli, çünkü eninde sonunda emekçi köylünün temel çıkarları (köylü gençliğin oranı ölçüsünde) özellikle proleterya devrimi ve diktatörlüğünde en iyi bir destek bulmakta, sosyalizmde imkan ölçüsünde tam tatmin olmaktadır.» (Bulgaristan Devrimci Gençlik Hareketi Tarihi, Çağrı y. sf. 302) Komsomol 1919'da SRSDM-nin ad değiştirmesiyle kurulmuştur. SRSDM nin kuruluşu da 1912 yılını bulmaktadır. Yani Bulgaristan sosyalistleri, «gençliğin demokratik birliği bozulacak» gerekçesiyle, bazılarının Türkiye'de yaptığı gibi, **gençlik içinde sosyalizm yasakçılığı** anlamına gelen sosyalist örgüt düşmanlığı yapmamışlardır. Aksine, gençliğin demokratik, antifaşist birliğinin sağlanabilmesinin de tek yolunun sosyalist gençlerin örgütlü öncülüğü olduğunu görmüşlerdir. Zaten sosyalist gençlik örgütü, demokratik gençlik örgütlerine alternatif olarak kurulmaz. Nitekim Bulgaristan'da 1930'larda, RMS'nin yanı sıra, sendikalara bağlı genç işçi grupları, üniversite öğrencilerinin demokratik haklarını savunan ve onları anti-faşist mücadeleye katan bir Genel Halk Üniversiteliler Birliği (BONSS) vardı. Ne bunların varlığı RMS'yi gereksiz kılıyordu, ne de RMS'nin varlığı bu örgütlerde verilen mücadelenin bölünmesi anlamına geliyordu.

Bulgaristan devrimci gençlik hareketleri tarihinden çıkardığımız, bugünkü mücadelemizi ilgilendiren somut dersler bu kadar. Gelecek yazımızda daha özel bir konu olan Komsomol-Parti ilişkilerinin Bulgaristan pratiğinde almış olduğu şekilleri inceliyeceğiz.

Bulgaristan Devrimci Gençlik Hareketleri Tarihi-2

Bulgaristan devrimci gençlik hareketi ile ılgili ilk yazıda, koşulları belli oranda bizimkini andıran bu ülkedeki gençlik hareketlerini daha yakından ızleyeceğimizi ve Türkiye devrimci gençlik hareketinin gelişimi/için bazı dersler çıkarmaya çalışacağımızı belirtmiştik (GENÇ SOSYALİST, 3) Yer darlığından ötürü bir kaç sayıdır bu sözümüzü yerine getiremedik. Nihayet bu sayıda, bıraktığımız yerden devam edeceğiz.

Önce 3. sayıda anlatılanları kısaca özetleyecek olursak şunları söyleyebiliriz:

Bulgaristan'da devrimci hareket, 1890 yılları başında kurulan **BRSDP** ile yeni bir aşamaya girer. Partinin propagandası sonucu sosyalizm fikirleri gençlik içinde de yansıma bulur. Çeşitli örgütleme deneylerinden sonra 1912 yılı başlarında Sofya'da **İşçi Sosyal-Demokrat Gençler Birliği (SRSDM)** kurulur. **SRSDM** Bulgaristan'da sosyalizmin zaferi için Parti yönlendiriciliğinde mücadele verir **BRSDP'nin** Komünist Enternasyonal'e katılıp **Bulgaristan Komünist Partisi** adını almasından az zaman sonra, SRSDM de Komünist Gençlik Enternasyonaline katılır ve **Bulgaristan Komünist Gençler Birliği (BKMS)** adını alır. Böylece Bulgaristan'da Komsomol kurulmuş olur. Bu zamandan, Bulgaristan'da devrimin zaferine kadar geçen zaman için Komsomol, Parti'nin yardımcısı olarak zamanın gerekli kıldığı çeşitli örgütlenmeler bünyesinde genç insanları sosyalizm hedefine doğru yönlendirmeyi başarmıştır.

PARTİ ÖNCÜLÜĞÜ YOKSA GENÇLİK HAREKETİ SONUÇSUZ KALIR

Bulgaristan devrimci gençlik hareketleri tarihi bize şu gerçeği gayet iyi kanıtlamaktadır ki düzenli ve kalıcı bir gençlik hareketinin tesisi ancak işçi sınıfı partisinin tesisi ile mümkündür. GENÇ SOSYALİST'in 3. sayısındaki yazıdan hatırlanacağı gibi Bulgaristan'da gençlik hareketleri daha 1880 lerde başlamış ve 1890 larda önemli düzeylere ulaşmıştı. Ancak o sıradaki tarihsel durum, ilerici gençlik mücadelelerini de içine alacak, işçi sınıfıyla bütün emekçilerin savaşlarını yönetecek güçlü bir işçi sınıfı partisinin kurulmasını gerektiriyordu. Bundan dolayı, öğrenci gençlik derneklerine ve mücadelelerine Parti saflarına sağlam kadrolar yetiştirecek ocaklar gözüyle bakılıyordu. Öğrenci derneklerinde yetişen en iyi savaşçılar Parti saflarına geçiyor. sosyalist hareketin güçlenmesi uğrundaki uğraşa katılıyorlardı. Böylece XIX. yüzyılın 80-90 yıllarında kendiliğinden başlayan örgütsüz, o zamanın kendine özgü gençlik hareketi söndü. XX. yüzyılın ilk on yılının sonlarına değin ayrı ve örgütlü bir gençlik hareketi yaratılamadı. Çünkü gençlik içindeki en ileri unsurlar gençlik içinde kalıp mücadelelerini sürdürmiyorlar, Parti kadroları kıtlığından çıkan bir kaçınılmazlıkla, bütün çabalarını genel sosyalist hareketin güçlenmesine hasretmek zorunda kalıyorlardı. Ayrıca gençliğe ideolojik ve politik yol göstericiliği yapan bir Parti'nin kurulma sürecinde oluşu da gençlik mücadelesinin daha ileri aşamalara geçmesini engelliyordu.

Türkiye devrimci gençlik hareketi de buna benzer dönemlerden geçti, Hatırlanacak olursa, 1960 ların sonlarına doğru gençlik hareketleri oldukça yükselmişti. Kendiliğinden bir gelişme sonucu da olsa gençlik bir süre Türkiye devrimci hareketinin nabzı olmuştur denilebilir. Ancak Türkiye'de de gençlik hareketini daha düzenli yollara kanalize edecek bir işçi sınıfı partisi yoktu. Var olan tek sosyalist görünümlü parti TİP, ise çoktanberi popülizmin, parlamenterizmin batağına batmış bir haldeydi ve genç insanların özlemlerine cevap vermekten çok uzaktı. Üstelik Bulgaristan'da kurulma sürecinde de olsa komünist potansiyele sahip bir parti mevcuttu. Türkiye'de bunu da göremiyorduk. Ayrıca evrensel sapmalar da 1960 ların Türkiyesin de çok daha etkendi. İşte bu nedenlerin belirleyiciliğinde 1960 ların ikinci yarısının devrimci gençlik hareketleri sonuçsuz kaldı; asgari bir yol göstericiliğin dahi olmamasından ötürü (Bulgaristan'da hiç olmazsa bu vardı) çıkışsızlık içindeki gençlik evrensel sapmalara ve hatta sosyalizm düşmanı kamplara itildi. 12 Mart faşizmi işte gençliği böyle bir dönemde yakaladı. Ve o zamandan beri de artık gençliğin toplumsal ilerici güçlerin nabzını oluşturduğu söylenemez. Biraz geç olmakla beraber artık Türkiye'de de işçi sınıfı sosyal mücadelenin öncülüğünü almıştır ve gençliğin mücadelesi artık bu yeni durumda, işçi sınıfı öncülüğündeki emekçi tabakalarının mücadelesinin bir bölümü olarak mütalaa edilmektedir. Gençliğin mücadelesinin «gerilemesine» neden olarak 12 Mart faşizmini göstermek yanlış olur. Hareketin çıkışsızlığı ve sönmeye mahkum olduğu daha 12 Mart arifesinde görülüyordu. Hatta 12 Mart faşizmi sonuçsuzluğu kesin olan bir hareketin kendi kendine o sona varmasını engellemiş ve böylece bazı sahte hayallerin hala -az da olsa- taban bulabilmesi objektif zemin hazırlamıştır. DEV—GENÇ hareketinin çözüm olmadığı, bugün devrimci hareketin çok daha ileri bir düzeyinde, bazı grupların bütün çabalarına rağmen, o eski DEV GENÇ'in yeniden canlanamamasından bellidir. Artık Türkiye, Öğrenci gençlik hareketlerinin toplumsal maücadeleye öncülük eder göründüğü devreleri atlamış, **işçi sınıfı partisi öncülüğünde,** sosyalist gençlik birliklerinin yönlendiriciliğinde daha düzenli, daha örgütlü gençlik hareketi aşamasına gelmiştir.

Dünyadaki ilk anti - faşist ayaklanma Eylül 1923'de Bulgaristan'da patlak verdi. Gericiliğe ve faşizme karşı ilerici ve demokrat güçlerin birleşik cephesinin gerçekleştirildiği ilk olaydı bu. Komsomol üyeleri de bu ayaklamaya aktif olarak katıldılar.

İŞÇİ GENÇLİK, GENÇLİK HAREKETİNİN ÖNCÜSÜDÜR

Bulgaristan devrimci gençlik hareketleri tarihinin incelenmesinden çıkardığımız ikinci bir ders gençlik hareketi içinde genç işçilerin öncülüğünün zorunlu olmasıdır. Oldukça güçlü bir gençlik mücadelesi geçmişine sahip olan Bulgaristan gençlik hareketi, bu gücünün kaynağını harekette sürekli olarak işçi gençliğin öncü olması olgusundan almaktadır. İşçi sınıfının genç kuşağının, genel olarak gençliğin mücadelesine öncülük etmesinin nesnel tahlilleri GENÇ SOSYALİST'in daha önceki sayılarında verilmişti. Onları burada yinelemeye gerek yok. Bulgaristan pratiği o tezleri tamamıyla haklı çıkartmaktadır. Yerimizin sınırlılığından ötürü ancak bir iki örnek verebileceğiz. Örneğin, Bulgaristan'da örgütlü gençlik hareketlerinin başlangıç döneminde olduğu, SRSDM'nin kuruluş yıllarında gençlik hareketi deyince tamamıyla işçi gençlik hareketi anlaşılıyordu. Gençlik deyince bazılarının yalnızca öğrenci gençliği anladığı Türkiye-den oldukça farklı bir durum. Doğallıka, Bulgarıstan'da hareketin başlagıncında takınılan bu tavır da işçi sınıfı dışındaki diğer emekçi takabalar gençliğine karşı sekter bir tutum ifade ediyordu ve bu yüzden yanlıştı. Nitekim 2. Kongrede yapılan değişiklikler ile üniversiteli gençlerin de işçi gençlerle birlikte aynı derneğe üye olabilmeleri imkanı sağlandı. Bu, Bulgaristan'da tüm olarak gençliğin sosyalist birliği için önemli bir adımdı.

Yine 1928'de Komsomol tipi legal bir gençlik örgütlenmesi olarak düşünülen **İşçi Gençlik Birliği' (RMS)** nin de kuruluşunda ağırlığı genç işçiler oluşturuyordu. Ancak RMS yalnızca işçi gençliğin bir örgütü olarak kurulmuyordu. Bu gerçek, RMS tüzüğünün ikinci maddesinde şöyle açıklanmaktaydı: «İşçi Gençlik Birliği, köylü zanaatçı, memur, yoksul öğrenciler ve benzeri gibi emekçileri örgütlendirmek, bunların politik ve kültürel eğitim, sınıf çıkarlarını savunup gerçekleştirmek için kurulmuştur.» Birlik işçi, köylü, öğrenci gençlik arasında büyük sevgi kazandı. RMS, İşçi Partisinin yönetimi altında, emekçi gençliğin kapitalist sömürüye ve haksızlıklara karşı yürüttüğü mücadelenin başına geçti.

Türkiye ile karşılaştırdığımızda, Türkiye gençliğinin örgütlenme düzeyinin ne kadar düşük olduğunu bir kez daha görmüş oluyoruz. Bugün Türkiye'de hala bazı çizgiler, öğrenci gençlik içinden «öncü örgüt»ler yaratma hevesindeler. Halbuki Türkiye'de de genç işçiler ve diğer emekçi gençlik kesimleri içinde güçlü bir sosyalist potansiyel mevcuttur. İşçi ve emekçi gençleri sosyalizme kazanmak, onları sosyalist mücadele içine katmak, gençlik içindeki işçi sınıfı sosyalistlerinin en büyük görevidir. Ama, işçi ve emekçi gençlerin «sosyalist mücadeleye katılmaları ve bu mücadeleyi başarıya ulaştırmaları, ancak onları sosyalist mücadeleye kazandıracak sosyalist gençlik örgütlerinin yaratılması ile mümkündür.» (GENÇ SOSYALİST, sayı 5, sf. 3) Buradan da Bulgaristan devrimci gençlik hareketleri tarihinden çıkardığımız üçüncü derse sıra geliyor.

SOSYALİST GENÇLİK ÖRGÜTÜ GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİNİN ZORUNLU BİR BİLEŞENİDİR

Bulgaristan devrimci gençlik hareketleri tarihi bize işçi-köylü-öğrenci gençliği bünyesinde toplayan sosyalist gençlik örgütünün kurulması-

(Devamı sayfa 11'de)

genç SOSYALİST Sahibi ve S. Müd: M. Ali Ayan Adres: Cağaloğlu Başmusahip Sok. Tan Apt. 10/11 İstanbul. Abone: 6 aylık 25 TL. 12 aylık 50 TL. Dizgi/Baskı: Şark Matbaası 1976 — ANKARA

Gideceği yer :